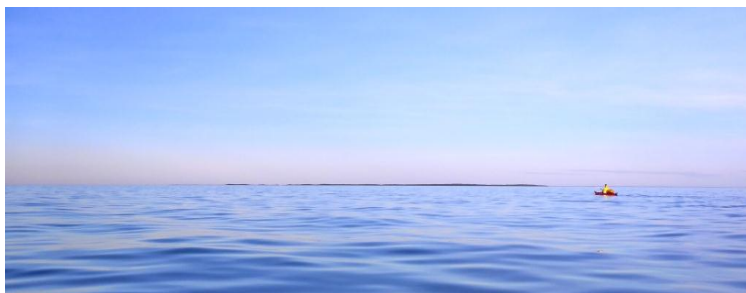

GÖTA KANAL - ISKALLT UPPDRAG

Iskallt uppdrag var äventyret som tog mig och Carina vattenvägen från Stockholm till Göteborg, mitt i vintern. Vi lärde oss vinterpaddla, hantera kyla och hade underbara dagar på det stora, tysta, lugna havet. Vi hade fördelen att få uppleva havet mol allena. Det var mäktigt, stort och tyst. Och det skrämde nästan livet ur oss, en dag då vi höll på att slungas mot en klippvägg. Vågor direkt från öppet hav, i 12 meter/sekund, stälpte oss nästan. Den stora ljuspunkten i äventyret som lever mest i mig är när vi lyckades laga min kajak som hade hål i aktern, med hjälp av en klädnyppa, ensamma ute på Brommö i Vänern, med massor av kilometer av vatten runtomkring. Totalt blev det 49 mils paddling och 22 mils släpande av kajakerna på land. Ett äventyr med många komponenter!

Äventyret är skrivet i bloggform. Börja läs nerifrån om du vill läsa historien kronologiskt.

140323

Så står vi i montern. Människor vimlar förbi. Det är ljud och folk överallt. Det blir många trevliga samtal med människor som passerar förbi.

Vi håller vårt första föredrag. Jag har inte varit ett jota nervös fören sekunderna innan, när vi kliver upp på scen. Göra ett äventyr ger mig att jag blir tryggare i mig själv. Har inte funderat ut mekanismen bakom än, men så är det. Det är ljud och rörelse i lokalen, men vi får en stadig publik som sitter trollebundna. En kvinna till vänster ler hela tiden. Min tremenning, som jag senast såg för nästa trettio år sen, har kommit hit speciellt för att lyssna på oss. Och Anders Lundh & sonen Marcus sitter bänkade. Anders trodde på det här äventyret, och på oss, från första början. Med hans optimism, kunskap och engagemang var detta möjligt att genomföra. Utan det hade det inte blivit något. Fantastiskt stort TACK Anders!!!

Vi pratar och efter föredraget är slut blir det fortsatt prat med de som är intresserade. Vi får fin feedback. En ung man pratar med oss och det visar sig vara Tim Bodogvan, årets äventyrare. Han cyklade över 800 mil och besteg en mängd bergstoppar i Sydamerika. Vi blir så inne i samtalet att en man får komma och påminna honom att det är dags för honom att gå upp på scenen nu. Jag bänkar mig för att lyssna. Det är en ödmjuk kille med en självklar "det är klart att det går" känsla som står där framme. Han har många fler långa äventyr bakom sig än det i Sydamerika. Han visar en bild på en 66- & 70-åring som cyklar på liknande sätt som Tim, han pratade dagar i sträck utan att träffa människor och om hur snälla människor är när han äntligen träffar dem. Vid frågan på om det ultimata äventyret skiner han upp och svarar "det finns en vulkan på Mars som är 28 000 kilometer hög. Bestiga den vore kul. Om 40-50 år kanske det går att göra sådana resor och kan 70- åringar cykla genom Anderna så kanske jag kan bestiga den då". Jag bara älskar det svaret. Varför sätta en gräns någonstans?

Det är härligt att gå omkring och få inspiration från andra, att lyfta sin egen tankevärld. Det finns så mycket jag kan göra. Jag ar många drömmar, de ligger där på ett pärlband och väntar på att uppfyllas. Frågan är vilken nästa dröm är som ska transformeras om i en plan, och bli verklighet. Jag vet inte. Ska bli spännande att se. Men nu ska jag först hem och vila ett slag. Det ska bli skönt. Jag behöver även reflektionen & vilan. Det brukar vara då det mest spännande händer, på det inre planet.

Birgitta L.: Kristina, än en gång "tack för att jag fick vara med på er resa från öst till väst".Det känns så tomt nu, när vi är klara... Lycka till på jobbet i morgon måndag. Det fixar sig. Själv har jag trädgårdsarbete på G. Kram ;-)

2014-03-23 22:24

bestefar i Trysil: Takk for turen som jeg har fått være med på,og håper at vi treffes igjen en gang.Ingen trädgårdsjobb her enda med 190 cm snø i fjellet og 60 cm på plenen,men med strålende sol har dagens skitur vært helt fantastisk.

2014-03-24 21:26

Evis: Älskade vän! Jag är glad att du är hemma men också glad för att du fått varit borta och gjort det som du älskar och mår bra i. Vila nu och så får vi passa på att kramas mycket!!!!!!!!!!!!!! Kärlek <3

2014-03-27 15:27

Ingela : Ha en lugn o skön helg i det vackra vädret kusin !! ☺☺☺☺

2014-03-28 15:39

:

2014-11-15 12:37

:

2014-11-17 15:38

:

2014-11-18 06:35

2014-11-20 13:15

2014-12-10 12:50

2016-12-20 05:01

2017-03-15 06:56

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

[> Skicka kommentar](#)

Så var det dags att komma i mål

Vi sjösatte kajakerna en sista gång, det kändes lite vemodigt. Vinden blåste mot oss den korta stumpen vi paddlade över Göta älv innan vi svängde av in i kanalen. Folk vinkade, en del hälsade, några hade hört oss på radio och gratulerade. Det var en härlig känsla att glida fram mellan stenkanterna och se husen och stade ovanför. Under broarna tjoade vi eller nynnade på James Bond-melodin. Allra bästa Janne hade kommit med specialleverans innan vi startade.

Vid slussen vid Trädgårdsföreningen drog vi upp kajakerna på land för att kunna passera. Vi knatade på, med kajakerna på hjul, över grusgångar, övergångsställen och cykelvägar. Lagom till vi skulle sjösätta igen kom Rune springande och hjälpte oss att få i dem. Det var en lite hög kant ner till vattnet men det gick utmärkt att komma i.

Vi paddlade sista biten och borta vid måssan såg vi en klunga människor som hurrade när vi närmade oss. Hjärtat slog några extra glädjeslag, det kändes bra att vara framme! Radio P4 Göteborg gjorde en intervju med oss, [lyssna på den här](#), och sen var det dags - att klä av oss! Aldrig tidigare har jag paddlat iklädd smoking och torrdräkt. Det var varmt. Och himla roligt att dra av sig torrdräkten, visa smokeningen, och sedan spela James Bond temat på näsflöjt :)

Resten av dagen har vi övat föredrag, satt ihop bildspel, lånat skärm på Precios Göteborgskontor, vikt foldrar, ätit och pratat med Allra bästa Janne och till sist tagit en drink i skybaren med Matthias och Sassa från Mandel. Våldigt trevligt att träffa dem igen!

Jan-Erik: :-)

2014-03-24 09:43

2014-11-13 14:07

2014-11-17 11:52

2014-11-18 08:59

2014-11-20 12:46

2016-12-19 02:41

2016-12-19 03:57

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

[> Skicka kommentar](#)

På väg genom staden

Framme!

140319

Dagen före dopparedagen. I morgon paddlar vi i mål. Klockan 12:00 vid Svenska mässan, ut mot Mölndalsån är det som gäller!

Idag har vi sovit, ätit och sen sovit igen. I flera dagar har jag varit sömnig. Och haft ont i händerna. En liten molande värk i varje led i fingrarna. Och huden inuti händerna är öm. Jag skulle kunna använda mina händer som en finare rasp.

Efter andra tuppluren gick jag på helkroppsmassage och somnade nästan in där. Sen lade jag till en timmes fotmassage och fortsatte mitt slumrade. Därefter virrade jag ut på gatorna, bumpade i människor och insåg att det inte bara finns bilar, det finns även gator. Och det kan vara smart att se upp med var jag går.

Jag har drabbats av post-äventyrssyndrom. Jag vill inte vara i den här världen. Jag känner mig som ett ufo i det som normalt brukar vara normalt. Jag ser folk springa efter spårvagnar och undrar vad de har så bråttom till. Livet? Det brukar inte springa ifrån, det kommer till. Jag kikar på krimskräms i affärer och undrar hur mycket naturresurser och energi som går åt till att producera sådant som är ren skit. Ursäkta min härskehet, men mycket är skit. Hur mycket behövs egentligen av allt som finns? Visst vore världen tråkig om allt bara var nyttigt och ingen skönhet fanns. Jag tror skönhet är ett nedärvt mänskligt behov, men hur mycket behövs? Och allt som är onödigt är inte vackert, snarare tvärt om. Vad är det egentligen för standard som behövs för att människor ska kunna leva och må väl, och ha det vackert och harmoniskt? Jag tycker det känns som att det liv jag lever överdriver det hela lite. Eller snarare enormt.

Så här brukar jag vara efter ett äventyr. På kant med det liv jag normalt lever, frustrerad och längtar bort. Efter en tid brukar jag återgå till det normala. Får se om det blir så även den här gången.

Ikväll gjorde vi dagens egotripp. Gick till Pressbyrån och köpte både Tara och Affärsvärlden. Vi är själva med i båda tidningarna, i jättefina artiklar. Köpa dem tillhör också det totalt onödiga i livet, jag har redan artiklarna elektroniskt. Men, det var kul i alla fall.

I morgon kl 05:40 är sista radiointervjun i P3/P4 "Vaken". Lyssna på oss då!

Inger D: Tack för att ni tog oss med på en härlig –stundtals väl spännande – äventyrs / gourmet-? resa. Det blir nog fler, till dess Toi Toi Toi!

2014-03-20 09:13

Kristina: Det hoppas jag! Men innan dess ska vi träffas :)

2014-03-21 00:59

:

2014-11-15 18:50

:
2014-11-17 04:20

:
2014-11-20 11:49

:
2014-12-10 12:34

:
2015-09-29 04:34

:
2016-12-19 23:08

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

140318

Dagen var grå och regnig. Vi paddlade mitt mellan E6 och E45 i vår egen fil. Det var ingen trafik på älven men desto mer bredvid. Ju längre vi kom desto fler industribyggnader blev det. Så småningom såg vi det stora röd- vita huset i Göteborg. Det kändes väldigt märkligt att ha paddlat till andra sidan av landet. Men det har vi gjort. 485 kilometers paddling och 220 kilometers dragande av kajaken på land har det blivit.

Nu är vi här. Det är bara någon kilometer bort till Svenska mässan. Målgången är först på torsdag, i morgon ska vi spana in hur vi tar oss dit. Det finns en sluss i kanalen vi ska paddla som vi inte vet hur vi tar oss förbi än.

Det känns lite sorgligt att detta är slut snart. På måndag jobbar vi båda som vanligt. Det blir inga fler eldar i mörkret på ett tag. Det har varit roligt att få gå omkring och vara lite speciell. Kommer vi båda i torrdräkter, knallande, så förstår folk att det är något ovanligt som sker och frågar. Det har varit riktigt roligt att få kontakt med människor jag aldrig skulle pratat med annars.

Vi hade fått en inbjudan från Point 65 att kliva iland vid deras brygga och det blev perfekt. Dels hade de verkligen ett landsstigningsställe för kajaker mitt i stan, dessutom fick vi förvara kajakerna och den utrustning vi inte behöver tills det är dags för oss att ge oss av på torsdag. Dessutom hjälpte De oss att få ett bra pris på Barken Viking.

Apropå boende och jobb så får jag tacka Precio, Carinas arbetsgivare, som inte bara gett Carina ledigt till att göra detta utan även sponsrat vårt boende längs vägen. Fantastiskt schysst!

Jag var lite schysst idag också. En skolklass hade råkat sparkat ned sin fotboll i vattnet lagom till vi gick i land. När jag hörde skratten och den lätta paniken som utbröt sjösatte jag kajaken igen och plockade upp bollen åt dem. Det följdes av 10 000 frågor om det var farligt att paddla, vad jag gjorde om jag åkte i, hur långt vi hade paddlat osv. Riktigt roligt!

Birgitta L: Förskotts GRATTIS, till att ha klarat även detta äventyr!
Känns lite trist att det är slut, liksom. Det har varit så fint att ha fått vara med, fast lite vid sidan om. Befinner mig sedan i går kväll "på rätta sidan" av Sverige, precis som ni, men hinner ej till Göteborg, tyvärr! Ha en riktigt fin målgång på torsdag. Jag tänker på er båda då!!!
KRAMAR!

2014-03-18 16:49

Bæssfar i Trysil: Takk for turen Kristina,og jeg sier som Birgitta L at det er trist at det er slutt,men bra at det endte godt.Det har vært fint å få "være med"på kart,i tekst og på bilder.Takk for 3000 km i Øst Europa,iskallt oppdrag,og jeg ser fram til neste tur,i snø og kulde kanskje ?Operasjon kald vinter ?Hilsen Bæssfar.

2014-03-19 13:53

Björn Suneson: Farligt oppdrag, iskallt genomfört. Grattis!

2014-03-19 15:27

Kristina: Tack för grattis! Och, jag tycker det är underbart att ni reser genom mina ögon :) Jag har fantastiskt fint sällskap på vägen! :D

2014-03-19 22:00

:
2014-06-15 13:45

:
2014-11-13 14:07

:
2014-11-20 07:49

:
2014-12-10 13:00

2015-02-15 02:43

2016-12-29 21:20

2017-06-06 19:59

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

På väg in mot Göteborg

Hos Pointr 65 vid Lilla Bommen

140317

Vi vaknade 5:30 för att vara med i "Vaken". När vi kikade ut hade vattnet stigit under natten och tältet var nästan omringat av vatten. Tur det inte var några centimeter högre, då hade vi fått simma. Efter radioprälet stod vi och väntade ett slag. Klockan sex visste vi att Mats skulle passera med en båt så vi vinkade och vinkade, och till sist såg vi en man öppna dörren och en arm stickas ut och vinka. Sen somnade vi om.

Det blev ytterligare en radiointervju, den här gången var det P4 väst som ville ha semestertips av oss. Vi packade ihop och gav oss iväg. Där landskapet var öppet mot älven kom riktiga vindilar och körde med oss. Det bubblade och frasade på toppen av de små vågor som bildades. Vinden ryckte i paddeln och vickade på kajaken.

Vi spanade in Bohusläns fästning och tog in på Nordre älv. Där paddlade vi rakt upp på en cykelväg - vattnet var så högt att det flöt på vägen - och fick sen ställa in kajakerna på hotell Fars hatt. Det hade Annika ordnat. Hon kom och hämtade oss och sen blev det en riktigt trevlig kväll hemma hos henne, Ulf och barnen i Timmerviken.

2014-11-13 14:12

2014-11-20 13:05

2014-12-10 12:28

:

2015-09-30 16:52

:

2015-09-30 20:41

:

2016-12-18 21:42

:

2016-12-20 05:01

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

Vattnet steg under nattens tältning

Landstigning på översvämmad mark

140316

Efter en lugn morgon på Rasta i Lilla Edet gav vi oss gående iväg. Vi ville komma förbi slussen och kraftverket innan vi la i kajakerna. Solen sken och det blev fort varmt i torrdräkten. Vi parkerade kajakerna utanför Ica Supermarket och satt sen i solen och njöt av vårens första glass.

"Det var jag som tutade på er i går". En vithårig kvinna med plirigt glada bruna ögon satte sig bredvid. Det var Ester, lots på älven. Hon hade kört en stor båt vi passerade igår. Sen hade hon tipsat kompisens Mats, som satt i lotsstugan vid Lilla Edet om oss och han hade hållit utkik. De ville gärna bjuda på fika när vi kom förbi. Nu kom vi förbi men på land, inte i vattnet som de hade väntat.

Ester var en glad själ och vi följde med till lotsstugan där Mats just värmt bullar och bryggt kaffe. Sen satt vi och pratade och fick höra om hur det är vara lots. Det blev många roliga historier och insikt i något som jag inte alls känt till sen tidigare.

Efter den trevliga stunden sjösatte vi kajakerna och gav oss iväg. Carina log stort av farten vi fick av älven. Det går riktigt fort att paddla. Vi skulle knappt behöva paddla, vi kan bara åka med. Solen sken fortfarande, vi gled och hade det bra. Mats och Ester hade tipsat om ett ställe att tälta. När vi kom fram samlade vi ved för resans sista brasa.

Resan är snart slut. I morgon sover vi hos vår kompis Annika Nilrud i Kungälv, sedan är det bara 25 km till Göteborg. Vi tittade i morse på att ta ett varv runt Hisingen och komma ut i havet. Det hade varit roligt och rimligt, men måndagens prognos på 18 m/s i vinden satte stopp för det hela. Det hade varit roligt att få uppleva sådana vindar, men inte från en kajak.

Medan vi åt föll regndropparna. Det spelade ingen roll, vi eldade i alla fall. Det var inte mycket regn och blir de blöta får de torka hos Annika. Jag känner mig lite vemodig. Jag gillar det här livet där vi sitter lugnt på kvällen och bara petar i elden och låter tankarna och pratet flyga. Jag gillar också att kunna sitta med Ester och Mats i okänt lång tid, bara för att det är trevligt. Kan jag ändra mitt liv så att det blir mer så på hemmaplan?

Det finns [lite fler bilder upplagda](#) här nu

:

2014-11-13 14:09

:

2014-12-11 06:16

:

2015-09-30 21:42

:

2015-10-02 02:11

:

2016-12-20 07:42

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

[> Skicka kommentar](#)

Kajakparkering

Göta Älv är svärpinkad

Fika hos Ester & Mats

140315

Vi vaknade med alla kläder och saker snustorra, för första gången på länge. Rune hade eldat i öppna spisen så det stod härliga till och det var härligt att få packa ned allt. Efter en god frukost följde kajakreparation. Vi tog bort den gamla lagningen och det visade sig att en större del av aktern var lövtunn och en spricka i en fog gjorde att hålet blivit större. Vi täppte igen det hela med smältlim först, sedan geggade vi in hela aktern i ett silikonaktigt lim och så tryckte vi dit en glasfiberduk och geggade in den än mer.

Efter en god lunch bar det slutligen iväg. Vi paddlade längs Göta älv. Det kändes ovanligt att inte vara på ett hav, med skärgård och öppen horisont. Det känns mycket mindre riskfyllt; om vi skulle åka i är det rätt kort till stranden. Nu har vi gott om tid på oss. Det är på torsdag kl 12:00 vi ska gå i mål vid Svenska mässan. Dit är det ungefär 6-7 mils paddling. Vi kan nog bara glida med strömmen och ändå komma fram i tid.

Medan vi paddlade satt jag och funderade mycket över vad jag vill med mitt liv. Jag fyller 43 år i april, det är hög tid att göra det jag drömmer om. Det är skönt att få en sådan här paus i livet som ett äventyr ofta blir, hjärnan känns frisk och utvilad, jag kan tänka nya tankar. Ska jag till exempel flytta ut till skotska högländet och starta en biodlarfarm? Eller bli korrespondent i något land? Eller lära mig analysera litterära texter? Eller fortsätta leva som jag gör just nu? Vad vill jag ha mer av i mitt liv, vad vill jag ha mindre av?

Det är skönt att få sådana stunder för reflektion. De behövs, för jag vill leva mitt liv medvetet.

Birgitta L: Jag som brukar "resa med dig på avstånd", ser fram emot nya äventyr. Men o.k. det här är ju inte slut än. Du, om någon, är väl kapabel att fatta ett klokt beslut! Go 'fortsatt tur ;-)

2014-03-15 22:35

Roger B: Lustigt det där med, " vad ska jag bli när jag blir stor " Det följer nog med hela livet tror jag..... Men i ditt fall är det nog rätt enkelt ? Äventyr ! Äventyr ! Lycka till ses på svenska mässan.

2014-03-15 23:15

Gamle bessfar: Det er riktig å ha drømmer Kristina, det skal man aldrig sluta med, Jorun er 72 og jeg er 79 og vi bygger ny sommerstuga i sommer, så drøm videre, Kristina og kom en tur til oss når stugan er ferdig, og del med oss dine gode tanker, og takk for at jeg får være din venn.

2014-03-15 23:53

Kristina: Vad kul att vi ses Roger! :) Jag är glad att vara din vän, käre Bessfar! och visst har du rätt, drömmar är viktiga.

2014-03-17 09:06

:

2014-11-13 13:46

:

2014-11-17 06:09

:

2014-11-18 04:11

:

2014-11-20 04:38

:

2014-12-10 09:55

:

2016-12-20 07:31

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

[> Skicka kommentar](#)

Hålet var större än vi först visste

Lagning med silikon och glasfiberväv

Det var varmt och soligt i Trollhättan. Foto: Rune Larsson

Dags att åka! Foto: Rune Larsson

140314

Vi tog en lugn morgon efter gårdagens långmarsch, vaknade inte förrän vid sextiden. Det blev frukost i tältet med ånga drypande från absidens tak, sen knallade vi iväg, iförda våra torrdräkter. Vi hade en lugn promenad till ett fik där Rune mötte upp och bjöd på äppelkaka med vaniljsås och kaffe. Sen knallade vi vidare, nedför Hunneberg och in på Vargön. Ett par som mötte oss tittade massor. Jag kunde inte låta bli att säga "Vi är kloka, det ser bara inte ut så". Lagom till att vi skulle sjösätta kajakerna vid Göta Älv kom Stefan och Kent från Ttela, tidningen i Vänersborg och Trollhättan, och intervjuade oss.

Efter ompackning sjösatte vi i den ihärdiga vinden. Det blev en bumpig färd den första biten, sen kunde vi paddla lite i lä. Det känns som en milstolpe att nu ha nått Göta Älv, det sista kapitlet på vårt äventyr. Vi paddlade under Stallbackabron och jag grubblade hela tiden om vilken Peter LeMarc sång det är där han sjunger om Stallbackas bilfabrik. Regn tilltog och piskade våra kinder röda.

Vi plockade upp kajakerna precis innan slussarna vid Trollhättan. De har alldeles för starka underströmmar för att vi ska kunna paddla genom dem. rune mötte upp, vi packade in våra saker i hans bil och sen körde han oss till sommarstugan vid Öresjö. carina och jag duschade och packade upp medan Rune hämtade Mary och sen blev det gemensam middag och en himla massa trevlig prat. Ute öste regnet ned och vinden kastade sig över stugan, som tack och lov stod pall, och vi var väldigt glada över att befinna oss inomhus och inte behöva tänka på vad vi ska äta. Vi hängde upp kartor mm som fortfarande är fuktiga sedan de badade inne i min kajak. I morgon är förhoppningsvis allt torrt.

Nu spurtade vi så mycket igår att vi har gott om tid till vi ska vara i Göteborg. Vi vet inte riktigt vad vi ska hitta på, förutom att paddla vidare. Det känns skönt, vi borde klara vår deadline. Och lita konstigt, var är nu utmaningen? Men det kanske jag inte ska fråga, då kanske den kommer med oförväntad intensitet.

Det var skönt att ta det lugnt idag.

Jan-Erik: Ni kan ju alltid ta Hisingen från fel håll så att säga. En runda runt den ön kan bli en fin avslutning. :-)

2014-03-15 07:52

Birgitta L: Så skönt att ni skippade slussarna i Trollhättan. Kloka flickor! Undrar om ni antar ovanstående utmaning? Kram på er!

2014-03-15 10:27

Kristina: Hm, vi får se...

2014-03-15 21:48

:

2014-11-13 13:58

:

2014-11-17 13:02

:

2014-11-18 06:09

:

2014-11-20 05:35

:

2016-12-18 22:15

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

Morgon på Hunneberg

140313

"Mycket har jag sett, men det här...!!!" Kvinnan vi möter längs vägen storskrattar och slår sig på knäna. Vi möter henne strax efter åtta, vi har redan gått i två timmar. Vi vaknade 04:20 efter den kallaste natten hittills, till och med jag hade sockar på mig! Och tröja och trosor. Våra sovsäckar är suveräna! Med frosten liggande på kajakerna bar det av.

Idag vi, le vi gå långt. Nu kändes det roligt att traska på med kajaken. Nu var det sport, ju längre desto bättre, vi behöver komma fram till Göteborg i tid! Innan lunch avverkade vi 33 kilometer, sju kilometer längre än vad vi gått tidigare. Vandrigen gick genom lantbruksbygd. Det vimlade av vackra gårdar, uppodlade åkrar och lite skog här och där. Vi tog oss fram på en smal slingrig väg med mötesplatser. Solen sken och vinden blåste rejält. Det kändes som ett helt rätt beslut att inte paddla.

"Var har ni gjort av vattnet?" En man i en röd stuga frågade. "Det har ni hört förut, va?" Blev nästa fråga. Och visst, då är det. Två kajaker på en landsväg väcker viss uppmärksamhet.

Strax innan Tun hallucinerade jag om att det skulle finnas en pizzeria med både cola, fanta och läsk. Jag gav ett jubelvrål när vi såg att det fanns en lanthandel som även sålde färdig mat. Lunchstämningen var kl 13-14 och vi kom dit kl 13:12. Solen sken och vi slog oss ned på verandan och värmdes vår medhavda soppa och åt, tänkte vi skulle handla kaffe och wienerbröd och glass efter. Två personer, som vi först trodde var parkeringsvakter, tog kort på våra kajaker där de stod parkerade utanför affären. Vi började prata och det dröjde inte många sekunder förrän vi blev hembjudna på kaffe och nybakat fika. Jag åt upp det mesta på fatet och vi fick ladda våra mobiler och tvätta av oss. Och så blev det en riktigt trevlig pratstund!

Vi fortsatte vår väg med målet att nå Hunneberg. Rune Larsson hade tipsat oss om att ta vägen däröver för att komma till Trollhättan. Solen sjönk medan vi vandrade och när det var mörkt började vi sista klättringen på cirka hundra höjdmeter upp på Hunneberg. Efter cirka 50 kilometers vandring så kändes det i baksida lår. Lagom till vi kom upp kom två figurer springande i mörkret. Det var Rune och Mary som hälsade glatt. Vi satt i deras bil och pratade och mädde gott ett slag. Sen slog vi upp tältet, lagade middag strax efter nio och efter middagen slängde vi i oss en bunt med blött godis.

Känns riktigt bra att ha gjort en lång sträcka idag! Det är spännande med livet. Jag behöver ofta ligga på en utmaning, strax invid det jag klarar, för att jag ska tycka livet är intressant. Samtidigt behöver jag även lugnare dagar, då jag får återhämta mig. Och utmaningen ska helst inte gå över styr, så att jag inte kan hantera situationen. Det känns som att det är en fin linje, den där zonen där jag både får en utmaning som heter duga, och ändå med nöd och näppe klarar av den.

Vi planerar att gå i mål vid Svenska Mässan i Göteborg om exakt en vecka från idag, torsdag den 20:e mars, vid 12:00. Idag ringde Angela på Nordic Outdoor och berättade att alla som kommer och tar emot oss då får en voucher med "Gå två, betala för en" till mässan. Det blir en superrolig mässa, så kom och möt oss!

:

2014-11-16 00:23

:

2014-11-17 14:52

:

2014-11-18 13:22

:

2014-11-20 14:51

:

2014-12-10 13:24

:

2016-12-23 06:46

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

Morgonfrost på kajaken

Jag binder fast skräp för att skydda aktern

Mot Hunneberg i skymningen

140312

Jag känner mig lite stressad. Och, taggad! Det är roligt!

Idag kom vi bara 18 kilometer. Vi tog en lugn morgon, somnade om rejält efter morgonens radiointervju kl 05:45. Jag hade bloggat till efter tolv i natt, sova vidare var välbehövligt. Vi gick tillbaka till de fantastiska människorna på Naturrum och fick en suverän frukost där. Alla hälsade oss glatt då vi kom.

Västsvenska Turistrådet och Stiftelsen Läckö Slott var kvar sedan gårvällen och hade konferens.

Allt vi åt var ekologiskt. Jag tänker fortfarande på den där ljuvliga palsternackspuren vi fick igår, från egna, nyskördade palsternackor. Och sidfläsket, som jag brukar betrakta som mindre bra, men som bara smälte i munnen och var enormt smakrikt. Kocken Tommy hade lagat det i ett dygn i ugnen på 80 grader. Man kan bo på Naturum och en dag vill jag komma tillbaka dit! För mig är det en plats som står för vänlighet, välvilja, omtanke, omvårdnad, lugn, ro och enormt god mat. Efter att vi ätit, fått varmt vatten i våra termosar och blivit fotade så vinkade alla av oss och önskade lycka till när det var dags för oss att gå.

Vi paddlade på östra sidan av Källandsö för att få lä. Vi gick in i kanalen mot fastlandet och följde vindlande vassvägar ut mot havet på andra sidan. Morgondagens och nästa dags prognos säger 10-11 m/s rak motvind. Vi vet med oss att med den motvinden tar vi oss ytterst långsamt framåt och får dessutom slita för varje centimeter. Därför har vi bestämt oss för att gå i morgon och även nästa dag. Tråkigt, men bättre än att sitta still. Nu börjar tiden tryta lite för oss, vi behöver ta oss framåt för att komma fram i tid.

När solen gick ned letade vi fram och tillbaka efter det hus där vi skulle i land för att komma ut på en väg som skulle ta oss åt rätt håll. Ett tag kände jag mig missmodig. Vi hade fått upp kajakerna och stod och packade om dem i skymningen, men var det verkligen rätt väg vi var på? Eller skulle vi få gå en lång omväg i morgon? Och hur skulle det gå med min kajak? Om jag råkar släpa den i marken några gånger tror jag varken silvertejp eller lagningsklägget av klädnypan håller. Dessutom har det runnit in lite vatten i den i dag, så helt tät är den tyvärr inte. Men, det går att paddla även med vatten i kajaken, det blir bara tyngre. Det är inget som sänker mig. För säkerhets skull tejpade jag fast en grön liten leksaksspade under aktern innan vi drog iväg. Då blir det den som får ta stötarna och inte kajaken. Spaden tog jag med från stranden där vi lagade kajaken första gången. Jag tänkte det var bra att ha back-up plast om jag skulle behöva laga mer.

Så, nu är det lite spännande! Vi behöver komma fram i tid. Kajaken läcker lite igen. Jag tycker detta är riktigt, riktigt roligt!

Birgitta L: Äntligen "fick jag fatt i er"... Har varit inne och letat flera gånger under sena kvällar, alltså varit orolig för er. Ja, jag vet att ni fixar det mesta, men man kan aldrig vara säker. Ni är kanon-super-duktiga!! Måtte nu kajaken hålla resten av färden och att ni är på rätt väg. KRAMAR Birgitta :-)

2014-03-12 22:59

Inger D: Ja, vad ska man säga, annat än hålla med. Nu har det varit några sömlösa nätter igen... Traska på, en god middag kan vänta i Lilla Paris!

2014-03-13 10:25

Inger W: Så tur att vi är omedvetna om saker som händer er just när de sker. Det skulle vara olidligt att följa er i realtid! Nu är ni väl på landbacken ett tag medan vi pustar ut. Har insett att vi kommer inte att få något vykort från Mariestad. Lycka till med resten!

2014-03-13 12:20

gamle bessfar i Norge: Jeg sier også som Birgitta L. Entlgen var du der,jeg tenkte om du hadde gått fra et stressigt liv og tatt deg en "Fjuk" som Erik Zetterblad gjorde.

2014-03-13 18:45

Martin LT : Hej! Om ni är i Trollhättan på söndag 16 mars är ni välkomna att ta en paus från paddlandes och springa Edsvidsleden Trailrun. Mer info på aktivoresjo.se

2014-03-13 22:19

Kristina: Vi hade dålig täckning i några dagar, därav missade vi både radion i måndags och att uppdatera våra bloggar. Men nu är vi tillbaka! :) Och tack för all omsorg! Känns skönt att ni bryr er om oss :D

2014-03-13 22:59

:

2014-05-15 19:28

:

2014-11-13 14:02

:

2014-11-20 06:04

:

2015-03-29 01:09

:

2016-12-23 00:28

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

Kanalen vid Källandsö

Katrin & Tommy på Naturrum vid Läckö Slott. Kolla in rödbetan!

140311

Morgonen steg, ljusrosa och ljusblå. Vi vaknade klockan fyra, lagom för att vi skulle komma iväg i soluppgången. Nattfrosten hade gjort våra kajaker glimrande och packluckorna svåra att öppna. Vi paddlade iväg på spegelblankt vatten.

Vi svängde ut från viken där vi legat. Framför oss låg havet blankt och svagt böljande, Djurö skymtade framför oss. Solen målade hela världen med varma färger och jag kunde inte låta bli - tårarna kom. Det var så vackert, och jag fick vara här och uppleva det hela. Jag tackade Gud för allt jag fått se, jag tycker jag fått vara med om så mycket fint.

Vi paddlade på i denna drömvärld, jag var så lycklig att håret på benen krullade sig. Kajaken var lätt och flöt bra. Det kändes som jag flög fram. Jag tänkte att detta hade inte varit lika underbart, om jag inte hade fått slita så för två dagar sedan. På Djurö tog vi en fikapaus, det var gudomligt vackert. Svanar i flyttsträck flög ovanför oss, vattnet var stilla blått och vi var de enda på sjön.

Vi paddlade vidare mot Lurö, fullt njuta de, åt lunch där vid två tiden och sen bar det av mot Källandsö. Solen stod lägre och lägre, det var som att paddla på en spegel. Vid Källandsö navigerade vi bort oss, kvällen blev sen, solen sjönk bakom horisonten och vi var trötta och hungriga. Lagom till att mörkret föll kom vi fram till Läckö Slott där vi fräck slog läger precis vid slottskanten. Lite missmodiga efter dagens långa paddling och med för lite mat i magen försökte vi ladda våra telefoner. De var på upphållningen och behövs verkligen som säkerhet, och även för att vi ska vara med på radio i morgon kl 05:40. Vi tog en promenad för att se om vi kunde hitta el, vår laddare fungerade inte. På en toalett njöt vi av lyxen att värma händerna under varmt vatten, men ingen el hittade vi. Ett stor hus lyste längre bort, och vi gick dit.

"Ser du, det sitter människor där inne....och de äter!!!" Jag kunde knappt tro det var sant. Men jo, det var en restaurang, som visserligen bara tog emot bokade sällskap, men när vi berättade vad vi gjorde visste Katrin på restaurangen knappt hur väl hon ville oss. Självklart skulle vi få mat! Så satt vi helt plöstligt där, med varsitt glas vin, med en karaktäristisk solbränna från kajakmössorna, illaluktande och lyckliga och fick den ljuvligaste mat jag någonsin ätit! För andra gången idag kom det tårar av lycka i mina ögon. Människor är så snälla! Och maten var verkligen superb! Bredvid oss satt ett gäng som bland annat arbetade med marknadsföring av Vänern som kajakparadis. De blev fantastiskt intresserade av oss, nu har vi utbytt mailadresser och de var överförtjusta över våra bilder från dagen.

Så slutet gott allting gott! Nu skajag sova prinsessömn med slottet som granne!

Jan-Erik: Så äventyret kom tillslut till dig. :-)

2014-03-12 06:19

Kristina: Äntligen :)

2014-03-12 21:38

:

2014-11-13 14:08

:

2014-11-17 14:20

:

2014-11-18 13:08

:

2014-11-20 13:34

:

2014-12-10 12:45

:

2016-12-18 15:03

:

2016-12-23 01:23

:

2017-02-14 05:32

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

[> Skicka kommentar](#)

Morgon på Brommö

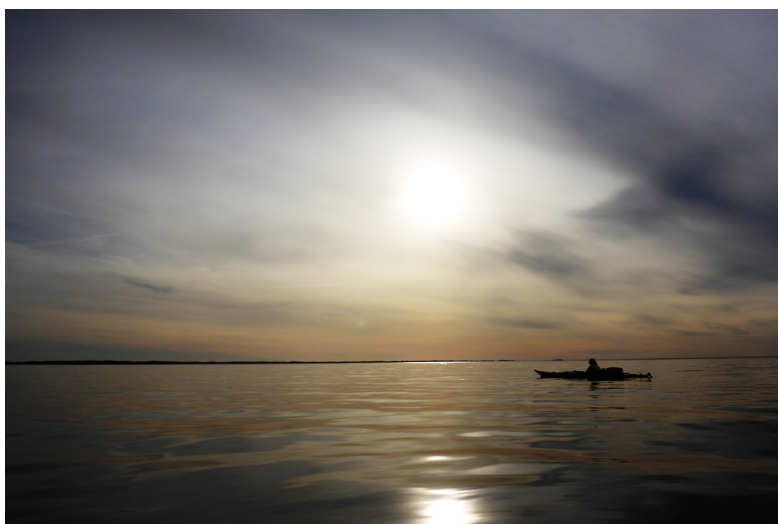
Mot Djurö

Is på Djurö

Lunch på Lurö

Mot Källandsö

Läckö slott i skymningsljus

140310

Morgonen kom och med en regnet. Under natten hade jag sovit i mitt svettiga ullunderställ för att få det torrt. Nu tog jag på mig mitt andra blöta ullunderställ, drog på mig torrdräkten ovanpå och gav mig sedan ut på en gå/joggingtur över ön. Dels behövde jag få upp värmen, dels ville jag få kläderna att torka. Det tog mig drygt tio kilometer innan de var någotsånär. Då bytte jag ut långkalsongerna mot mina blöta joggingbyxor, och så var det dags att torka dem. Sockar och trosor fick också gå i varv allt efter att de torkade på mig.

Regnet slutade mot eftermiddagen. På minpromenad hade jag råkat på ett hus där det hängde klädnypor på enlina i trädgården, jag snodde fräckt en. Jag tog en tändsticka, delade den lite och tryckte sen in den i hålen. Det var en grop under aktern, och iden fanns två små hål. Sen tände vi en marschall och försökte först smälta en plastpåse. Det gick så där. Därefter fick vi eld på klädnypan. Först försökte jag droppa plast runt hålen men upptäckte att plasten blev en seg härlig gegga då den brann, den måste vara perfekt att täta med! I flera omgångar tände vi på klädnypa, släckte och geggade i smält plast. När hela gropen var full lät vi det svalna, sen lindade vi flera varv med silvertejp om. Jag märkte att jag behandlade min kajak som en bebis. Jag ville inte testa vår lagning, för tänk om den gick sönder? I morgon hade vi tio kilometer till Djurö, sen femton till Lurö och därefter minst åtta till Källandsö. Det var långa sträckor över öppet vatten och jag ville helst slippa slita med en vattenfylld kajak.

Jag fortsatte att ta på mig blöta kläder så snart de jag hade på mig torkat. Under nattens stjärnhimlepinkpaus satte jag på mig träningsoverallsjackan och sov sen i den. Med det så var faktiskt det mesta torrt. Jag hade haft tur i uturen - min tjocka varma kacka och byxor låg i framluckan och hade klarat sig, sovsäcken likaså. Liggunderlaget däremot skvalade det om när jag tog fram det. Men det torkade på ett kick. Boken och kartorna jag hade med mig lär vi få torka länge till.

:

2014-11-13 14:02

:

2014-11-20 03:40

:

2014-12-10 14:10

:

2015-03-17 17:19

:

2015-09-30 18:03

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

Lagningen började med att trycka i trästickor i de två små hålen

Sen smälte jag en snodd klädnypa för att tätä

Det blev fullt med stelnad plastmet till slut

och så satte vi på silvertejp, för säkerhets skull

140309

Vi startade vår dag med att paddla sydväst, längst kusten. Det var ett fasligt blåsande, och allt kom rakt emot oss. Jag njöt ett tag av att känna kroppen arbeta, men när det gått några timmar tänkte jag "Nä, en och en halv dag till i den här blåsten, det blir inte roligt". Jag paddlade intill Carina och skrek "Vad säger du, ska vi inte dra ut mot Brommö istället? Så kan vi ligga stilla i morgon och ta Djurö och Lurö sen. Det låter bättre än en och en halv dag i det här, vad tycker du?" Carina vände nästan momentant. Ingen svårighet att övertala henne. Tanken var att få lä från Brommö och sedan ligga still i väntan på bättre väder.

När vi nu hade medvind flög Carina ifrån mig i ett huj. Jag var lite stressad först, sen kom jag att tänka på att min kajak var tyngre lastad, det var inte konstigt att hon blåste ifrån. En bit längre fram såg jag hur Carinas kajak började dansa bland vågorna, en dans som gick i otakt och som hon inte såg ut att ha den minsta lust till. Det såg illa ut ett tag, men Carina redde ut det hela. Jag var så pass långt bak att jag bara kunde titta på och tänka "åker hon i så kommer jag när jag jag kommer". Så småningom var jag i fatt, vi svängde in vid Brommö och fick äntligen lä. "Men Kristina, din kajak går under vattnet!" Jag vände mig om. För sanningen! Visst var det så! Hade jag lyckats lasta den så full? Jag tänkte inte mer på det, nu var det lugnt ut mot stranden på Brommö dit vi tänkt oss.

Så fel jag hade. Visst hgav Brommö lä, men inte i de vikar där vi fick paddla i sydvästlig riktning, rakt emot den vind vi hade på 8-9 m/s. Jag slet. Och jag stönade. Om kajaken svängde upp mot vinden hade jag stora bekymmer att få den rakt mot vinden igen. Attan, vad segt det var! Jag klarade första viken, så tog vi en pustpaus med dricka och jordnötter, sen var det dags för nästa vik och ett sund.

Oh, vad jag paddlade! Det var så tungt! Jag tog mig knappt dit jag ville, jag började fundera - om jag inte orkar, vad händer då? Då kommer jag driva med vinden, Vänern är stor! Kommer jag hamna i Karlstad? Jag måste orka!

Jag pustade och stönade, stönade och slet. Men till slut fick jag ropa "Carina, jag fixar inte det här!" Istället för att ta oss över sundet styrde vi mot en udde, dvs efter jag halvt slitit ihjäl mig på att lyckas vända kajaken upp mot vinden. Som jag slet! Väl framme såg vi att kusten bara var sten. Det spelade ingen roll, jag måste i land, måste lasta om. Jag var på tok för tungt lastad, det här gick inte.

Lugnet under stormen bedrar...

Vi lyckades ta oss i land och jag var rätt slut. Behövde pusta, dricka och äta. När jag till slut samlade ihop mig för att packa om och öppnade bakre packluckan, så forsade vattnet ut! Jag fattade ingenting först, sen började jag skratta. Inte konstigt att det varit tungt! Min modstulenhets kommit för att jag hittat en gräns för mig förmåga, försvann. Jag var lättad. Klart jag inte kan paddla med en kajak full med vatten! Det handlade inte om min förmåga, det handlade om något annat.

Vi tömde kajaken på vatten och lättad gav jag mig av. Lätt som en fjäder paddlade jag över sundet och kände hur det blev segare och tyngre med vägen. Visst hade jag funderat på hur vattnet kommit in. Hade jag missat stänga packluckan ordentligt? Fast inom mig visste jag att det inte var så. Alternativet ville jag inte tänka på. Men det var nog sant - jag hade ett hål i kajaken.

"Det ser ut som du går tyngre nu" ropade Carina genom vinden. Jag nickade, sammanbitet. Nu bar det inte långt kvar, lika bra att fortsätta och komma fram. En ny vik öppnade sig, även den här med rak sydvästlig motvind. Än en gång stönade jag för nästan varje paddeltag, jag slet som ett djur. Carina paddlade relativt lätt bredvid, fick låta bli att paddla ibland för att jag skulle hänga med. Motvinden

piskade på, i byarna var den så stark att den blåste lös vattendroppar från vågtopparna och de piskade i ansiktet. Jag slet och slet och slet - och till sist var vi framme. Bakre skottet var nästan fullt med vatten igen. Där befann jag mig, mitt ute i Vänern och med hål i kajaken. Jag var upprymd! Nu blir det sport! Detta ska vi fixa!

Jag kände att jag var svettig, behövde byta om. När jag tog fram klädsäcken så rann det ur den. Den vattentäta säcken var tydligen inte vattentät om den låg under vatten. Allt var blött. Även understället jag hade på mig. Jag funderade ett slag om jag möjligen råkat pinka på min tröja oförhappandes, den var så väldigt blöt. Men den luktade inte. Och långlakalsongerna var lika blöta de. Jag undrade om det var något fel på torrdräkten, men hittade inget. Jag var dränkt av svett, så enkelt var det. Carina lånade mig en ulltröja, sen letade vi ved. Det var en fin strand vi landat på, men dåligt med mobiltäckning. Vi lyckades hitta en fläck där vi kunde ringa och fick tag på Anders som rädde oss att täppa till hålen - det var två stycken - med trä, som sväller i vatten, och sedan lagat med silikon eller plast. När natten kom låg jag och funderade hur vi skulle få till det. Vilken plast var bäst?

:

2014-05-14 18:43

:

2014-11-16 05:35

:

2014-11-17 12:39

:

2014-11-20 14:02

:

2016-12-19 19:55

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

140308

Sista dagen vid kanalen sken solen över oss. Det blåste en rätt ordentlig vind från sidan, kapellen fick åka inne i packluckan igen. Vi lämnade Töreboda i maklig takt och gick längs den grusade stigen. I Lyrestad provianterade vi för sex dagars färd på Vänern. Små krokusar sken mot oss i det gula fjolårsgräset. Sen gick vi de sista sju kilometrarna till Sjötorp. Vid en järnvägsövergång råkade jag trilla och två kilometer senare upptäckte vi att jag tappat kameran. Jag fick en liten löptur tillbaka och den låg kvar där i gruset.

I Sjötorp träffade vi trevliga människor som visade oss rätt och så klart undrade vad vi höll på med. Inne på vandrarhemmet drog vi fram kartor och väderprognoser. Blåsten håller tyvärr i sig, både söndag och måndag. Ute vid Djurö och Lurö skärgårdar blåser det 10-11 meter/sekund. För några år sedan var jag i Källandö skärgård och väntade på bra väder för att ta mig ut mot Lurö. Det bra vädret inträffade aldrig, istället hade jag 10 m/s och fick hålla mig till öarna vid Källandö. Det var retsamt. Jag har läst om Lurö och att där ska vara riktigt vackert. Att nu inte kunna paddla dit en andra gång känns skittråkigt. Helt plötsligt byts en förväntansfull, vacker, lagom äventyrlig paddling mot en paddling längs kusten som känns - tråkig. Ingen skärgård, inget öppet vatten, bara en landremsa till vänster och havet till höger. I fyra dagar. Jaha, det var det.

Jag blev rejält besviken. Dels för den missade skönheten, för utmaningen som inte blir och så för att jag längtar efter att röra på mig. Låter löjligt kanske, vi rör ju på oss, varje dag. Men jag vill ta i så jag svetts, får kämpa, får vara rejält trött på kvällen och pusta ut efter en innehållsrik och andtruten dag.

Men, utmaningen kanske kommer i morgon i alla fall. Vi lär få motvind hur vi än gör, bara lite mindre när vi nu väljer att gå längs land, söderut. Visst har jag ett grymt I-landsproblem. Genom att vädra besvikelsen och frustrationen hoppas jag den försvinner.

Jan-Erik: Mycket kan vi styra och ställa över, men inte vädret. Det ingår i alla äventyr och så ska det vara. Att nu vädret har gjort ert äventyr lite lättare än alla trodde i höstas det är inte ert eller äventyrets fel. Bara att acceptera och fundera på det man kan påverka.

2014-03-09 08:22

Birgitta L.: Men HALLÅ! Jag känner inte igen dig. Kom igen nu, jag tror värsta blåsten skall ha lagt sig... En gång för ca 20 år sedan var vi ett gäng (50-åringar) som bodde i små röda hus i Sjötorp. Vi skulle ut med en kanalbåt på Vänern en kväll, men det blev ett herrans åskoväder, så efter ett tag så vände den gamle kaptenen om. Vi kände oss besvikna, men var glada att han var rädd om oss. Nu vill jag att ni får en bra tur med fina upplevelser. En gammal rektor, som jag hade så en gång, "ta bara tag på nya sätt, det som syntes svårt kan bli så lätt". Kram Birgitta L. :-)

2014-03-09 18:29

:

2014-11-15 20:44

:

2014-11-17 12:08

:

2014-11-18 04:51

2014-11-20 14:41

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

Sista dagen längs kanalen

140307

Det mest spännande som hände längs vägen idag var att mitt kapell blåste av kajaken och jag fick jaga det i två meter. Låter det spännande? Nej, det är just det det inte är. Gå med kajakerna är inte särskilt utmanande. Det är inte särskilt spännande. Inte alls upphetsande. För det mesta är det rent av tråkigt. Men nu är det bara en dag kvar, i morgon kommer vi till Sjötorp. Känns lite bortskämt att säga att detta är tråkigt. Jag har försökt gå omkring och peppa mig idag med att bland annat säga "Du är ju i alla fall ute, du sitter inte inne på kontoret". Det har hjälpt till viss del, men inte riktigt. Det är bara acceptera att det är tråkigt. Och någon vits med att ha tråkigt tror jag säkert det finns. Till exempel att det blir desto roligare att ha roligt!

Vi knallade de 24 kilometrarna till Töreboda genom skog som blandades med lite öppna landskap och hus här och där. Vi såg vårens första tussilago och pratade med några tyskar som bor längs vägen.

I Töreboda blev vi varmt välkomnade av de som jobbar på Prästgården. Vi satt med dem och pratade, åt pavlova, drack kaffe och hade riktigt trevligt. De tyckte det var så roligt att vi kom hit att de ringde lokala dagstidningen men det gick inte få tag på någon journalist. Sen ringde de Magnus på Törebodakanalen, som kommer ut en gång i månaden. Han kom på ett klick och intervjuade oss. Magnus skapar något som jag blev ytterst glad av att se - en tidning med goda nyheter! Hurra för det!

Lagom till Magnus gick kom våra kompisar Peter, Ingela och deras lille son Arvid. Jättegulligt att de kom förbi! Jag blir så glad av sånt! De var på väg till Skövde 6-timmars som går i morgon. Vi fikade, pratade och så tog Peter en sväng med en av våra kajaker och lille Arvid fick åka. Det var det charmigaste leendet jag sett på länge!

Stället där vi bor är riktigt underbart! Det är vackra, fina rum. När vi kom undrade urban om vi hade middag. När vi sa nej gjorde han två matlådor åt oss av dagens lunch - schnitzel med ansjovis, citron, potatis och underbart god säs - och ställde in i ett kylskåp åt oss. Kajakerna fick vi ställa i ett garage och frukost får vi vilken tid vi önskar. Två av de som jobbar här kommer vara på Nordic Outdoor, utklädda som grävlingar, så dem kommer vi träffa igen. Återigen gästfrihet och omtanke att glädja oss åt.

När vi duschat lyckades jag få ljud ur näsflöjten jag fått av familjen Lundh. Jag försökte råda bot på min tristess med att öva alla möjliga Bond-låtar och det var faktiskt riktigt skoj. Men, jag behöver mer aktivitet! Känner mig lite frustrerad. Det här är för enkelt. Börjar till och med bli lite fet under äventyret. Hoppas Vänern kan bjuda på lagom hisnande utmaning!

Jan-Erik: Jamenalltså. Du börja bli fet på riktigt. Nå nu måste det vara slut på allt fika. ;)

2014-03-07 20:08

gamle bestefar: Så at dere hadde vært ved Fjuk,fin historie om Erik Zetterblad, enslingen på Fjuk

2014-03-07 23:26

Kristina: Vilken koll du har, Bessfar! Det bodde 17 familjer på Fjuk som mest, det har jag svårt att förstå, önn var väldigt liten. Janne, du får valla mig när jag kommer hem!

2014-03-08 23:03

Lenny: Det var nog tråkigt att dra på vikingasträt åxå. . .

2014-03-09 00:33

:

2014-11-16 02:20

2014-11-17 06:25

2014-11-18 04:24

2014-11-20 12:36

2014-12-10 12:40

2016-12-20 02:08

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

[> Skicka kommentar](#)

Snödroppar längs vägen

Arvid åker lyckligt i kajaken

140306

På morgonen kom Vargen förbi för att önska oss lycka till på färden. Vargen är en profil, fallskärmsjägare, och numer restaurangägare, som ofta går klädd i vargskinnsmössa och päls. Vi åt hos honom igår och i morse kom han och vinkade av oss. Vi packade kajakerna och på vår väg från vandrarhemmet stod en man och beskar sina äppelträd. "Trevlig resa" ropade han och vinkade med sekatorn.

Innan vi knappt kommit 500 meter råkade vi på Nymans, ett charmigt konditori där vi givetvis bänkade oss för varsin semla. Sen fortsatte vi vägen fram, småpratandes. Det var smala, slingriga vägar genom skogen där vi oftast kunde gå i bredd fastän det var bilväg. Det var skog, skog och åter skog. Mest tall. En bil stannade plötsligt framför oss och jag undrade varför. Ut klev en man med en kasse och något annat i handen. "Jag har följt er hela vägen och jag har sett att ni gillar fika så jag tänkte att jag skulle bjuda er på lite fika". Vi blev paffa bägge två, hade han verkligen kört hit, till en avlägsen liten skogsväg, för att bjuda oss på fika? Mannen gav oss påsen som innehöll en termos med kaffe, två plastmuggar, två apelsiner och hushållspapper och en stor påse hembakta bullar. I en annan påse fanns två semlor, i ytterligare en annan fanns två mazarinaktiga bakelser. Mumma!!! Så otroligt gulligt!

Inget normalt ställe för en kajak...

En handling av kärlek. Tomas kom och bjöd oss på semlor med mera, mitt i skogen

"Men din termos, hur lämnar vi tillbaka den?"

"Lägg den bara i påsen vid sidan av vägen så plockar jag upp den senare, jag måste iväg och jobba"

Vi satte oss ned vid vägkanten och fascinerades av besöket. En okänd människa har tagit sig tid att bry sig om oss och komma ut mitt i skogen och göra oss enormt glada. Jag blev så varm om hjärtat att jag kände mig gråtmild. Det var så vackert det hela.

För mig innebär alla sådana här saker så mycket. Jag vill tro på en god värld, på att kärleken är det regerande. Det händer så mycket gott, människor emellan, varje dag. Sen händer också en del ont, och en del av det syns i TV, tidningar mm. Men jag tror det är som Desmond Tutu skriver i sin bok "Om godhet", att det är klart att det är det onda som syns, för det är ju det som är ovanligt. Vem rapporterar om det vanliga, det som är normalt?

Vi mötte enormt mycket godhet när vi sprang genom östra Europa i somras, vi möter enormt mycket godhet nu på vår färd genom Sverige. Jag är nyfiken på länder som anses "farliga" - kan det vara så att de också till övervägande delen är goda? Det finns många länder jag skulle vilja upptäcka. Kanske dags att göra slag i saken och ge mig av, oavsett vilka rykten jag hör?

På kvällen kom vi fram till lilla Udenäs efter en lugn och härlig dag. De vi passerade hälsade och log, och en dam som sett oss passera utanför bygården pratade ned oss vid affären. Sen blev det en slö kväll med supergoda tacos. Får se hur de passar att ha med som matsäck till lunch i morgon!

Ingela: Livet är härligt så gör det du tror på. Det kan bara bli bra och bättre! Fortsätt att njuta av dagen och nuet. Stor kram!

2014-03-06 20:42

BL: Hej, hade ställt väckarklockan i morse för att höra era glada röster. I morgon är ni på väg till Töreboda och springer väl utmed sjön Viken. Där har jag som barn badat många gånger! Önskar att ni kan paddla kanalen från Tåtorp till Töreboda. Kanske ishinder? Titta i Töreboda efter lilla färjan LINA, som man drar själv över kanalen. Kanske fungerar den bara på sommaren... Tror det är Sveriges minsta färja. Fortsätt go'tur, kramar Biergitta L.;-)

2014-03-06 22:08

Kristina: Du har så rätt Ingela! Åh, Lina ska jag spana efter Birgitta! Låter som du hade härliga somrar här. Tyvärr blev det ingen paddling, kanalen var tömd. Men det var vackert landskap längs vägen!

2014-03-07 19:38

2014-11-13 14:08

:

2014-11-17 14:36

:

2014-11-18 09:39

:

2016-12-18 15:35

:

2016-12-25 09:43

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

140305

Klockan 05:30 ringde väckaren. På väg ner mot Motala ström hämtade en kvinna i morgonrock tidningen. "Ni är tuffa, lycka till tjejer!" sa hon och log när vi gick förbi. Sen erbjöd hon oss att sjösätta från hennes tomt.

Ute på strömmen var det lugnt och stilla. Vi paddlade ut mot havet - jag skriver havet för Vättern känns som ett hav. Strax innan det var dag för det stora, öppna kom en man i motorbåt och önskade oss lycka till.

Så var det vi och havet. Gråa, stora, gungande böljor. Vågorna kom snett bakifrån, vi hade medvind. Långt därute kunde vi se öarna Fjuk, Jungfrun och Sandön. Inga problem med navigeringen första biten.

Jag paddlade på, lekte lite med vågorna här och där. Jag tycker det är kul att möta vågorna lite snett med långsidan och paddla så jag kommer upp på själva vägen för att sedan glida ned i vågdalen. För att få rätt läge blev det att jag paddlade lite sick-sack framför Carina. Jag hade hela tiden koll på henne, ville inte vara för långt ifrån även om vågorna inte kändes alltför farliga. Det hände att jag tänkte "opsan, det där var inte helt bra" någon gång, men värre än så var det inte.

Vi närmade oss Fjuk strax innan elva och jag spanade för att se vart det var best att gå in i sundet mellan Fjuk och en annan ö. Det frasade vitt skum över mesta delen av sträckan mellan öarna. Efter lite tvekan paddlade vi på och fick världens skjuts över en stenbank. Därefter paddlade vi upp, halvvägs på land i en skyddad vik.

"Shit, vad jag var rädd, jag ger mig inte ut igen om det blåser lika mycket efter vi ätit" Jösses, vad var det Carina sa? Hon hade varit på väg att kantra, fått en våg över sig, och jag såg att hon var blöt i en hårtofs som stack ut under mössan. Herrejösses! Och där hade jag paddlat, en bit i från, och inte brytt mig om att hålla mig riktigt nära henne! Och hon hade varit rädd. Jag skämdes lite, men inte massor. Jag var inte längre ifrån än att hon kunnat ropa om hon ville ha mig närmare.

Vi åt lunch och det var inte så stort val mer än att ge oss av igen. Vi hade femton kilometer öppet vatten kvar till Karlsborg. Prognosen för morgondagen var sämre och vi hade inte så mycket mat. Bakom den lilla ögruppen var vattnet lugnare, och sedan hände något konstigt. Det var lugnare hela vägen till Karlsborg. Det var som om någon dragit ett streck vid öarna och på ena sidan gick vågorna i brantare, mer ostyriga, böljor, på den sida vi var nu rullade de behagligt. Carina ljusnade betydligt, vi låg behagligt i vågorna och filmade, tog bilder och till och med sjöng. Jag fascinerades av hur många olika grå nyanser havet kan anta. Ibland ser det ut som stors oljiga ringar som krymper och vidgas om vartannat, andra gånger är det stålgrått, eller så lyser en strimma vid horisonten när solen tittar fram, eller så blir det fullt av tusentals små krusiga vågor.

När vi närmade oss Karlsborg sken solen ett slag. Vi hade drivit med vinden och fick paddla söderut för att komma rätt. Skottlossning av både lättare och tyngre artilleri hördes. Jag vet inte vilka militärer som finns i Karlsborg, men att de finns är tydligt. Vi siktade Karlsborgs fästning och hittade strax därefter det vandrarhem vi tänkt bo på. Vid kvart i fyra gick vi i land, 8,5 timmar efter vi startat, inklusive en lunch och en fikapaus. Dagens sträcka var cirka 32 kilometer. Sen gick vi och åt och firade oss själva :)

I morgon kl 05:40 kan du höra om vår passering av Vättern på P3

Birgitta Lindqvist: Tack och lov att ni klarat Vätternhavet!!! Jag har tänkt på er nästan hela dagen, faktiskt varit lite orolig. Ni är bara BÄST! Sov gott och fortsatt god tur. Kram Birgitta

2014-03-05 22:37

Bessfar i Trysil: Å så glad jeg er for at dere har kommet velberget over.Det gamle bessfarhjerte gleder seg.

2014-03-05 22:39

Evis: Härligt tjejer, fin beskrivning av överfarten - känns "nästan" som jag var med.... Fira nu att detta är gjort! Ni är grymma - hur många gånger ska man säga det :-)

2014-03-06 11:28

Kristina: Tack Birgitta, Bessfar och Evis! Vad gulliga ni är :D

2014-03-06 19:53

:

2014-11-15 13:14

:

2014-11-17 08:06

2014-11-18 12:29

2014-11-20 05:45

2016-12-19 01:48

2016-12-25 09:55

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

[> Skicka kommentar](#)

Lunchrast & pinkpaus på eminenta lilla Fjuk, mitt i Vättern

Himmelsdramatik på Vättern

140304

"Vi har hängt era kläder i pannrummet, de torkar bättre där"

En lapp satt på vår dörr i går kväll. De snälla personerna som jobbar på Berggrens källare har tvättat våra svettluktande kläder och dessutom hängt dem på tork.

Vi går upp på övervåningen för att äta frukost.

- Era kläder är fortfarande fuktiga, så jag lät dem hänga. Jag plockar upp dem till er under dagen, säger Nader, föreståndaren på stället. Sen prutar han på det redan sänkta priset och vi tackar och tar emot. Efter en riktig brakfrukost knallar vi in mot stan för att äta semlor. En bil stannar till när vi går över gården

- Era kläder hänger fortfarande i pannrummet, de var inte torra

Välviljan har inga gränser. Vi känner os omhuldade, omhändertagna, lyxigt omfamnade av världen. Det är fantastiskt att vara ute på sådana här äventyr!

Vi går förbi Göta kanalbolagets byggnad i hamnen och knallar in. Kanske är Emanuel där. Vi har haft kontakt med honom sedan vi började planera det här äventyret. Han har hjälpt oss med frågor kring kanalen och allmän hejät på oss i våra förberedelser. Vi hittar honom, och det är roligt och trevligt att prata en stund. Vi går vidare till Turistbyrån där kvinnan som säljer vykort och frimärken till mig känner igen oss från dagens tidning. Prompt får vi ett ex gratis och många lyckönskningar längs vägen.

Sen fikar vi. Och äter lunch. Carina knallar hem för att vila, hon är förkylningstrött. Jag går runt på stan ett slag, lyssnar på lite musik, handlar mat till kvällens middag. Sen blir det en stillsam promenad längs

kanalen tillbaka.

Jag tänker ofta på hur mycket jag gillar det här livet. Det jag framförallt gillar är att känna mig tidlös, dvs all tid är en ocean, jag bara öser ur den. Det finns alltid tid att gå förbi Emanuel, att prata med någon jag möter, eller att göra det jag behöver. Jag uppskattar massor att slippa ha min vardag inrutad i boxar som säger att då och då ska jag göra det och det. Det är så otroligt skönt!

I morgon är det dags för Vättern. Många har sagt att den kan vara stökig. Jag känner mig kolugn och förväntansfull inför det hela. Vi kommer sjösätta i Motala ström, strax utanför där vi bor. Sen paddlar vi strömmen och därefter vidare rakt ut till lilla ön Fjuk. Det är cirka 17 kilometer. Från Fjuk är det cirka 15 kilometer till Vätterns andra sida, Karlsborg. Det betyder att på innansjön Vättern får vi längre sträcka över öppet vatten än vad vi hade på Ålands hav. Det känns lite märkligt. Och jag ser massor fram emot det! Det var en sådan mäktig känsla att sitta där på havet i en liten kajak, med hav och himmel åt alla håll. Jag hoppas att vi får uppleva likartad mäktighet i morgon!

Nu är det mesta i kajaken packad, lunchen för morgondagen fixad. Återstår bara att gå och lägga mig och sova, sen är det äntligen dags att ge oss av!

bæssfar i Trysil: All lykke ønskes til dere

2014-03-04 21:12

Kristina: Tack Bæssfar! :)

2014-03-05 21:17

:

2014-11-15 23:51

:

2014-11-17 13:26

:

2014-11-18 06:48

:

2014-11-20 06:42

:

2014-11-25 06:36

:

2014-12-10 12:58

:

2016-12-18 17:00

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

Det mesta av Göta Kanal är tömt för underhållsarbeten

140303

5:30 ringde väckaren, vid 5:41 kan du [lyssna på oss i P3s Vaken](#) här. Sen var vi inte vakna längre, utan somnade skönt in i vårt vackra rum på Glasbruket. Vi hade fått sms från Marie på Gästgivaregården som var förtvivlad för att vi hade stått där utanför i blötsnön igår. Förmodligen har något varit fel med deras växel, våra meddelanden hade aldrig kommit fram. Nu får vi bo där förmånligt om vi kommer tillbaka till sommaren :)

Vi går och går och går. Idag löpte kajakerna lätt över vägarnas asfalt, personer vi mötte undrade vänligt vad vi gjorde och så fick vi trevliga pratstunder. Vi slingrade oss fram på småvägar vid sjön Boren. Lunchen avnjöt vi lite fräckt sittandes på utemöblerna vid en vinterstängd stuga. Strax därefter kom två riktigt trevliga reportrar från Motala-Vetlanda Tidning för en intervju. Huttrande satt vi inne i bilen och pratade. Det är lätt att prata mycket om vårt äventyr, hoppas de inte fick sår i öronen.

Vi närmade oss Motala mycket tidigare än vi trott och kom in på Berggrens källare. De som jobbar här hälsade glatt, vi har haft mail-och telefonkontakt och en av dem är paddlare. Det är så skönt att alltid vara välkommen :) Vi hade bett om hjälp att kolla prognosen, vi är inte vana med Vättern, men det är han vi bor hos. Han sa att han inte trodde det skulle vara något problem att ge oss av över den i morgon tisdag. Samtidigt är prognosen bättre för onsdagen. Carina har lite förkylningstendenser, höger knä värker och senan i foten som gjorde ont i somras har gett sig till känna igen. Vi ligger enligt plan och har tid på oss, det finns ingen anledning att stressa. Därför har vi bestämt oss för att ta en vilodag i morgon.

Idag är vår 17:e dag på resan. Det betyder att vi gjort hälften och har hälften kvar. Vi har tillryggalat 378 kilometer av de 645 beräknade, men det lär förmodligen bli omkring 700 innan vi är framme. Så sträckmässigt har vi kommit drygt hälften! Det känns bra!

Bernt: Grattis till halvvägs!

2014-03-03 21:35

Micke (fotografen): Vi fick inte sår i öronen, :) Lycka till på turen

2014-03-03 22:10

Birgitta Lindqvist: Hej! Så kloka ni är som tar en vilodag. I morgon är riktiga fettisdagen, så jag hoppas ni får SEMLOR! Vättern är inte att leka med, men jag håller mina båda tummar att allt går bra. Varm kram, go'tur! Birgitta L ;-)

2014-03-03 22:24

Kristina: Kul att höra Micke :) Tack Bernt :) Visst blev det semlor Birgitta! :)

2014-03-04 20:00

Gamle Bæssfar i Trysil: All lykke til dere på overfarten over Vætteren,og hjertelig takk for hilsener,det gleder et gammelt Bæssfarhjerte,tårer kommer lett på gamle folk,vet du.

2014-03-04 20:18

nader: följer ert äventyr med spänning & avundsjuka :-) sköt om er & hälsa gärna på igen!

2014-03-05 11:12

Kristina: Tack Nader! Och tack för suverän gästfrihet! Hoppas det var glädjetårar, bäste Bæssfar! :)

2014-03-05 21:18

:

2014-05-12 20:04

:

2014-11-14 00:28

:

2014-11-17 10:34

:

2014-11-20 11:10

:

2014-12-10 13:20

:

2016-12-18 19:52

:

2016-12-20 07:30

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

Medialinslusar!

140302

Morgonen började men omplåstring av ett skavsår på höger häl och för säkerhets skull satte jag en compeed och leukoplast även på vänster häl, för den känns lite skavd. Sedan gick vi till ICA och handlade frukost - plättar med vispad grädde och sylt, färsk apelsinjuice, mackor, kaffe, te, bananer, yoghurt. Mmmmm! Jag känner att kroppen tunnare ut lite och det den vill ha är fett. Det blev en rejäl klick med grädde!

Efter att segraren i vasaloppet åkt i mål gav vi oss iväg. Vi hade bara 20 platta kilometer framför oss så vi visste att det skulle bli en lugn dag. Det var många människor ute och promenerade vid kanalen och många hälsade och pratade ett slag. Sådana här resor gör mig alltid varm om hjärtat. De bevisar, gång på gång, att världen är god. Alla vi möter är hjälpsamma och omtänksamma, utan undantag. En kvinna ute på cykel hade gett sig ut bara för att hon hoppades möta oss, ett par pratade just om oss när vi dök upp, och största överraskningen idag stod Daniel Roxvret för, när han kom springande, i shorts och t-shirt, precis när vi satt och fikade. Jag kände inte igen honom först. Han sprang fram till oss, räckte fram handen och sa "Sveriges tuffaste tjejer". Sen satt vi och pratade och fikade en lång, skön stund, ända tills jag darrade av kyla medan Daniel inte frös ett dugg. Då knallade vi iväg igen och Daniel sprang vidare till Ljungsbro för att fortsätta sin löptur tillsammans med en kompis.

Regnet föll och så småningom övergick det i snöfall. Det blev vitt längs kanalen och jag njöt av vinterlandskapet. Visserligen blev våra löparkläder blöta - vi använder sådana nu, de passar perfekt till bogsering av kajak - men jag tänkte att det gjorde inget, vi skulle ju sova inomhus. Vi mötte några löpare och pratade lite med dem, de sa att det bara var några kilometer kvar till Gästgivaregården där vi skulle bo och strax innan fanns det ett vandrarhem. Vi passerade vandrarhemmet och glädde oss till att snart vara inne i värmen och därefter träffa Karin & Johan, som vi skulle äta ikväll med.

Men Gästgivaregården var mörk. Ingen öppnade när vi knackade. Till slut googlade vi fram telefonnumret till vandrarhemmet Glasbruket och ringde ägarinnan mitt i matlagningen. Hon körde dit på tio minuter, satte på värmen och släppte in oss. Blöta och frusna var vi enormt tacksamma för hennes hjälp! Vi fick en riktigt fin lägenhet att bo i, sen kom Johan & Karin och hämtade oss och så åkte vi iväg och åt pizza. Riktigt trevlig kväll :-)

I morgon är vi på radio igen, kl 05:40 på P3. Men nu är det dags för att sova! Det ska bli så skönt :-)

[kolla in oss på Östnytt, sist i inslaget](#)

:

2014-11-16 06:39

:

2014-11-17 15:54

:

2014-11-18 09:26

:

2014-11-20 04:28

:

2014-12-10 15:36

:

2016-12-23 22:20

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

[> Skicka kommentar](#)

Snön faller och vi med den (Lundell)

140301

Morgonen började med styrkelyft av liten kajak över järnvägsstängsel. Krångligt, men det gick! Synd att ingen var där och kunde ta en bild på vårt träckande.

Vi sjösatte nere vid en badstrand och paddlade ut på Roxen, oroligt spanande efter is. Det är svårt att se skillnaden på stilla vatten och is ibland. Vi paddlade på i lugn medvind, grå vattenyta speglade sig mot grå himmel. Medan vi tog en fikapaus satt jag och tittade snett höger på tre vita fläckar långt bort. Var det en iskant? Eller skum? Men de rörde sig inte.

Vi fortsatte paddla och snart blev farhågorna sanna - det var is. Det klirrade som inne i en lycksalig glasbutik, klirr och klang överallt. Ett sprött klingande, ungefär som att isbitarna var av kristall. Vi insåg att det där skulle vi inte kunna paddla i. Vi tog oss över till andra sidan av sjön för att se om det var bättre där. Men icke. Vi gjorde ett försök att paddla oss genom de klingande kristallerna för den slätare isen på andra sidan bältet böljade med vågorna. Kanske skulle den vara så tunn att vi kunde paddla oss genom den?

Isen visade sig bestå av flera centimeter tjocka, uppspruckna flak. Inte en chans att slå sönder dem, inte heller att komma upp på dem. I så fall hade vi nog fått bada. Vi tog till alternativlösningen som vi helst ville slippa - vi paddlade tillbaka till en udde och gick upp på land. Lastade om kajakerna så att mesta vikten hamnade i sittbrunnen och så la vi upp dem på våra vagnar igen. Suck. Nu var det dags att dra dem igen. Det var 26 kilometer kvar till berg och klockan var redan ett. Igår tog det oss nästan hela dagen att avverka samma sträcka gåendes.

Men, nu är det ju så att vi har inget annat för oss än att ta oss fram. Vi gick och gick och gick. Någonstans längs vägen åt vi gulaschsoppa och sen gick vi igen. Det vara bara isolera sinnet och inte tänka på hur långt som var kvar. När mörkret fallit kom vi, sveltiga och trötta, in till Berg där den snälle vandrarmsvärden lämnat nyckeln i en låda till oss så vi kunde komma in. Matbutiken hade stängt, Ljungsbro pizzeria hade inte hemkörning så vi åt tomatsoppa med salami och makaroner. Det var himmelskt gott!

Fram till idag har vi gjort 334 kilometer sedan starten, 19 kilometer längre än vi hade planerat för att ta oss hit. Vi har legat en dag back enligt vår plan då paddlingen blev längre än planerat, men dagens etapp var egentligen tänkt ta två dagar men vi gjorde den på en, så nu är vi tillbaka på ursprungsplanen igen. Det känns bra. Hela resan är uppskattad till 645 kilometer, men vi vet att normalt blir det längre, gissningsvis 10 procent. Så om vi tror att totala längden blir 700 kilometer får vi fira att vi är halvvägs i morgon!

Jan-Erik: Tycker ni är värda att fira i vilket fall som helst. :-) Kram på er båda.

2014-03-01 21:31

Lenny Enström: Tjäjk it isi!

2014-03-01 22:10

Birgitta L: Nu har Vasaloppets norske vinnare gått i mål. Det var mycket spännande målgång. Tänk när ni har er målgång! Ni är verkligen stronga! Kramar!!!

2014-03-02 12:31

Evis: Bra jobbat tjejer och jag slutar aldrig förvånas över er planering in i minsta detalj. Något förändras, ni funderar hur blev det nu, räknar om och ser alltid allt från den ljusa sidan!! Ni är bäst mina hjältinnor!!! Inga måste tycka att det är kul att åka kajak både på vatten och längst skumpiga vägar, yehaaaaa!!!!

2014-03-02 13:23

Kristinia: Tack Evis :-D Jag tror nog Inga längtar lite efter dig, i alla fall gör jag det!

2014-03-02 23:42

:

2014-11-16 01:41

:

2014-11-17 13:10

2014-11-18 07:15

2014-12-10 13:21

2016-12-19 22:28

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

[> Skicka kommentar](#)

Styrketräning och trixande med kajak

Det klirrade som av tio tusen kristallglas om isen

Gourmetmiddag bestående av tomatssoppa som blandats med makaroner och salami skuren i bitar

140228

Det svåraste med att bogsera en kajak är att hitta balansen. Balansen, så att den varken tippar framåt och kör nosen rakt in i vaderna, eller bakåt så att aktern släpar i gruset. Hittar jag väl balansen så fungerar det. I alla fall så länge vägen är platt och jag går i konstant hastighet. Uppför går också bra om än det blir tungt och fläsigt om backen är brant eller långt, nedför tycker jag är värre. Då kommer 50-60 kg kajak farande, och allra helst träffar den strax ovanför hälsenan. Det gör ont, riktigt ont. Så, idag har jag lärt mig att gå som Zeb Macahan.

Vi lämnade Söderköping strax efter nio. En man som såg oss passera öppnade fönstret, viftade med armen och sa "Lycka till, flickor!" Sönt värmer! Sen knallade vi på, i grus, på plattan. Det var segare än jag väntat mig. Lårens baksida kändes och sedan även vaderna. Jag fick dagens löptur när Carina upptäckte att jag tappat min sovsäck någonstans. Det blev nog drygt tre kilometers löpning, enkel väg, innan jag hittade den igen. Det var skönt och ovant att springa och stackars Carina stod fullt påpälsad när jag kom tillbaka. Vi hade en grå, kylig dag, utan någon större vind.

Vid sjön Asplången vek vi av och följde vägen förbi sjön. Det vbar upp och det bar ner, och herrejösses, skulle backarna aldrig ta slut? Jag blev svettig under löparkläderna och kände "det här var nog en av de sämre idéerna vi haft". Men, nu är det som det är och det fungerar. Det är bara köra på tills vi är framme.

Vi kom till Kapten Billes i Norsholm och blev varmt välkomnade av paret som har stället. När vi passerade bron innan berättade en kvinna att det var ölprovning på Billes ikväll och att det fanns två platser kvar. Vi slog till så klart! Det blev fem olika sorter från Motala Brygghus tillsammans med jättetrevliga människor från byn. Vi hade en riktigt trevlig kväll och i morgon har vi stämt träffa med några som lovat hjälpa oss att lyfta kajakerna över järnvägsövergången. Det är sådana där hinder man får slingra sig igenom för att komma över, och en 518 cm lång kajak fixar inte de kurvorna.

Vi har spanat in Roxen och härifrån ser den isfri ut. Vi tänker börja morgondagen med paddling och förhoppningsvis håller det att paddla hela vägen. Släpa kajakerna längs vägarna kändes inte speciellt roligt.

Jan-Erik: Hoppas det blir paddling i dag.

2014-03-01 08:37

Bernt: Var det inget öppet vatten alls på Asplången? Håller tummarna för ois på Roxen!!!

2014-03-01 09:24

Kristina: Det var nästan bara is på Asplången. Roxen var isfri fram till Grensholm, sen var det is mesta vägen. Is, som vi inte kunde komma upp på och inte kunde paddla oss igenom. Lär inte hålla för en skridskoåkare, gissar jag

2014-03-01 20:57

:

2014-11-13 14:02

:

2014-11-17 05:07

:

2014-11-18 14:14

:

2014-11-20 15:00

:

2016-12-20 04:52

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

Vår placering under ölprovningen

140227

Vi sover i bäddade sängar, det är lagom varmt och skönt i rummet. Jag drömmer massor, som alltid när jag under en längre tid får sova så länge jag vill. Jag tänker att det förmodligen är väldigt hälsosamt att sova så mycket kroppen behöver och låta drömmarna flöda.

Vi äter frukost på Jannes café, sitter i många timmar och lägger upp bilder, skriver loggbok och fixar en massa saker nu när vi har både batteri och uppkoppling. [Titta på bilder här.](#)

Sen handlade vi en massa mat till både lunch, middag och frukost. När vi kom hem igen fanns det bara en fråga - var var spisen? Där stod vi med våra nyinköpta entrecoter och kliade oss i huvudet. Men Carina räddade situationen, hon hittade kokplattorna i ett skåp.

Vi packade ihop det mest för i morgon. Jag lekte "bombs are falling" när jag skrämde Carina till storskratt genom att slänga ner vår packning från övervåningen. Det är så skönt att kunna apa sig och veta att hon bara skrattar åt det. Sen bänkade vi oss med ett kilo lösgodis framför TVn och tittade på oss själva på Östnytt. Mycket trevligt inslag, tycker vi :) Det är rätt trevligt att hamna i lokal-TV. Igår frågade vi två kvinnor om en bra restaurang, de svarade "Är det ni som paddlar.?" På restaurangen satt en man som berättade om Söderköpings historia för oss. Han kände igen oss från i somras. Roligast var de två äldre männen på Jannes café i morse. De satt och pratade om de två kvinnorna som paddlade från Stockholm till Göteborg och att det var vågat. Vi råkade höra dem och sa glatt "det är vi". De tittade frågande på oss, tittade ut genom fönstret, och fortsatte sedan att prata om de där två vågade kvinnorna.

Jag tycker livet är rätt skönt nu. Det är skönt att slippa ha livet inboxat i små rutor av tid där jag ska göra vissa saker i vissa rutor. Nu handlar livet om en enda sak, och det är så skönt! Det är riktigt avslappnat att få leva på det här viset. En lyx! Jag är glad att få den.

Nu ska vi steka våra entrecoter, sen blir det "Djungelboken"! Ett skåp är fullt med barnfilmer och vi valde den. Vi har ju lärt oss att göra eld :)

Jan-Erik: Bra att "mitt" café var trevligt :-)

2014-02-27 21:36

bessfar i trysil: Så fint å lese at du har det bra.Kristina,du trenger utmaningar for sedan lengta hem,gamla bessfar er glad når du har det bra.

2014-02-27 21:46

Evis: Vilka märkliga äldre män som satt på fiket - de trodde nog att ni skojade att det var ni som var hjältinnorna.... Skönt att ni fått sova och ha det vilsamt, lycka till nu med slitandet och dragandet på kajakerna. All kärlek till er tre <3

2014-02-28 10:31

Birgitta Lindqvist: Vilka underbara bilder från ert senaste äventyr. Jag är med, fastän jag tvivlade lite på att paddla på vintern... Jag är nu överbevisad! Men vintern i år är ju lite "eljest" eller hur? Stor kram från landkrabban Birgitta :-)

2014-02-28 18:02

Kristina: Det är riktigt, riktigt vackert Birgitta

2014-02-28 22:04

Kristina: Och jag är glad i Bessfar :)

2014-03-01 20:58

:

2014-11-16 04:16

:

2014-11-17 04:44

:

2014-11-20 05:26

:

2015-10-01 02:38

:

2016-12-18 13:12

:

2016-12-26 04:58

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

[> Skicka kommentar](#)

140226

Musiken från bilarna hörs in i tältet. Gnisslet från färjan likaså. Och vi sover så gott! Vi har inte bråttom, vi ska möta Östnytt vid lunchtid och har medvind.

Vi packar oss iväg, det känns lite vemodigt att det är sista paddeldagen på ett tag. Några få isflak saluterar oss precis innan vi ska gå in vid slussen vid Mem, Göta Kanals början. Vi har tillryggalat ca 28-29 mil från starten vid Stockholms stadshus för 12 dagar sedan.

Lina och Andreas möter oss när vi paddlar de sista metrarna och sedan packar om kajakerna för att kunna dra dem på vagnarna. Vi upptäcker vårt första problem - vi är på ena sidan kanalen, vägen på den andra. Däremellan går en vinklad bro som är svår att passera med en 518 cm lång kajak. Vi löswr det hela med att lyfta över kajakerna över räcket. Tappa inte!

Det blir svettigt att dra kajakerna längs grusvägen. Vi har på oss våra fina Primaloft-kläder och de värmer lite väl mycket. I Söderköping bor vi på Slussen rum, där Lotta lämnat nyckel i dörren till oss så vi kan komma när vi vill. Vi hänger upp allt fuktigt, tältet får hänga i deras garage, och så får vi låna tvättmaskinen. Det behövs!

Efter dusch och pyssel bänkar vi oss på Å-cafeet och äter riktigt gott. Jag är så fascinerad av oss människor. Vi är så uppfinningsrika och vi ackumulerar kunskap och färdigheter över generationer. Här sitter jag i ett hus, med levande ljus, vin i glaset, och värme. Jag har ingen aning om hur jag framställer ljusmassa, blåser glas, tillverkar vin, bygger ett hus, drar elledningar, bygger ett avloppssystem eller tillverkar plankan jag äter biff, potatismos och bearnaisesås på. Ändå kan jag njuta av allt detta. Jag kan inte låta bli, jag tycker det är så fantastiskt, hur vardagligt det än kan tyckas. Jag har nyss lärt mig göra eld. Jag undrar hur sårbar jag skulle vara om jag levde varje dag utan alla skyddsmekanismer det vardagliga livet ger.

Igår var vi med på Östnytt! [Titta på oss vid 19:26](#)

Och så har vi varit med på radio igen, [ca 5:45 in i programmet](#)

Kusin Ingela: Hoppas allt går bra med eran resa !☺☺☺

2014-02-26 22:10

Kristina: Än så länge lever vi och har det bra :-D

2014-02-27 11:23

:

2014-05-01 21:44

:

2014-11-13 14:03

:

2014-11-18 08:07

:

2014-11-25 11:44

:

2014-12-10 12:39

:

2016-12-18 19:07

:

2016-12-20 08:57

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

Östnytt välkomnar oss till Göta Kanal

140225

5:30 ringde väckaren. Vi klädde på oss och gick ut på en kulle där det var bra mottagning. Där stod vi med varsin örsnäck från Carinas headset och blev intervjuade av trevliga och duktiga Ami på P3 "Vaken". Sen somnade vi om. När vi vaknade igen hade vi 74 nya följare av vår facebookside "Iskallt uppdrag". Jag är förundrad och kan inte riktigt förstå att det är så många som följer oss. Och, det är jätteroligt om vi kan ge något positivt med det vi gör. Det är ju det som är tanken.

En lugn morgon följde. Vi åt mycket och länge, drack kaffe, bloggade, och laddade upp filmer och bilder på Facebook. En orsak att vi tog det lugnt var att prognosen för kl 9 visade på 13 m/s.

Vi kom iväg någon gång på eftermiddagen och hade en rätt behaglig paddling med sned motvind. Hela dagen satt jag och spanade oroligt efter is. Var det inte lite ljust därborta? Betydde det att det var is eller var vattnet bara lugnare? Många snälla människor hör av sig om isläget och det är vi väldigt tacksamma för. Vi hade hört att fjärden skulle vara isfri men att det skulle eventuellt finnas is mellan sjöarna. Den enda isen vi stötte på var några ytterst små bitar i ett smalt sund.

Vi gick i land för att tälta lagom när kvällen blev dunkelt grå. Det var sunkigt och knölig så vi paddlade vidare medan mörkret föll. Vi hade lovat oss själva att inte paddla i mörker mer men den här gången kändes det tryggt då vi såg Stegeborg lysa framför oss och där skulle finnas två campingplatser där vi borde kunna gå i land. Så kom något vi inte hade räknat med. Vågor. Snett bakifrån vänster. Det var lite snubbigt att inte se vågorna när de kom men efter ett tag vande jag mig. Vi kom fram men hittade bara vass. På andra sidan såg vi vägen till linfärjan, bredvid fanns lite sand. Vi paddlade i land och satte upp tältet vid hamnkrogen, bredvid vägfärjan och mittemot borgen. Det känns lite exponerat och komiskt! Blir intressant att pinka i morgon när det blivit ljust

Jan-Erik: Du får väl gå upp medans det är mörkt ;)

2014-02-25 21:34

:

2014-04-25 23:35

:

2014-05-04 23:30

:

2014-05-13 05:04

:

2014-05-15 15:25

:

2014-05-24 02:58

:

2014-06-01 01:59

:

2014-06-11 17:21

:

2014-06-15 06:27

:

2014-06-25 14:27

:

2014-11-17 04:05

:

2014-11-18 11:24

:

2015-09-24 07:33

:

2016-12-20 07:37

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

140224

Prognosen för dagen sa att vi skulle ha rakt motvind hela dagen, och ökande mot kvällen. Eftersom vi skulle passera Bråviken steg vi upp redan halv fem. Planen var att paddla långt in för att kunna gå via öar så vi skulle få andpaus här och där. Det tar oss rätt länge att äta frukost, ta ned tältet och packa ihop oss. Vid kvart i sju var vi iväg, lagom till soluppgången.

Först var det lugnt. Så rundade vi en udde. Där var vinden bakifrån. Mjuka, rullande vågor smekte oss hjälpsamt framåt. Vi tittade på varandra och undrade vad det var som hände. Vi skulle ju ha motvind? Händerna var ömma från gårdagen så det var väldigt skönt att få den här respiten. Så dog vinden ut. Bråviken låg spegelblank framför oss. Vi tittade på varandra igen. Vad var detta? När skulle vinden komma?

Vi bestämde oss för att ta tillfället i akt och paddlade på, rakt över Bråviken. Efter en tid kom motvinden tillslut, men snett från sidan och inte alls så stark som i prognosen. Redan halv två var vi över vid Arkösund. Där åt vi köttssoppa och tog det lugnt. Vi hade bara två kilometer kvar till Sköldvik, där vi skulle bo på vandrarhem och tvätta oss för första gången på nio dagar.

Vi fick ligga utanför Sköldvik och vänta ett tag innan Östnytt kom. De ville göra ett inslag med oss. De filmade när vi paddlade runt en brygga och intervjun var riktigt trevlig. Förmodligen kommer vi på TV i morgon kväll.

Paret som har vandrarhemmet hade lagt ut nyckel och satt på bastun åt oss. Det var märkligt att bara skruva på kranen och så kom varmt vatten. På kvällen kom de förbi, de har ordnat fantastiskt fin frukost till oss dom de bjuder oss på. Världen är så snäll med oss!

Jan-Erik: När vinden är elak mot er så får den övriga världen vara snäll. Tycker jag låter som en bra deal :-)

2014-02-25 09:42

Inger Dahlberg: Härligt! Bloggen är tillbaka. Numera kan man ju inte somna förrän man vet att ni rett ert nattläger. Ta väl vara på er!

2014-02-25 14:54

Kristina: Vad söta ni är bägge två :)

2014-02-25 20:28

:

2014-11-13 14:04

:

2014-11-17 05:15

:

2014-11-18 09:13

:

2014-11-20 07:11

:

2016-12-20 00:18

:

2016-12-29 05:14

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

Morgontidigt på väg ut mot Bråviken

Lugnet råder på Bråviken

140223

Morgonen var solig och torr. Vi satte av tidigt och hade motvind från första början. Det var inte en farlig motvind, bara att den låg och piskade på hela, hela tiden. Tillslut blev jag rätt less på den. Oxelösunds stälverk var ett väldigt enkelt riktmärke att navigera efter när vi skulle över Örspaken. Det tog en halv evighet innan vi kom dit.

Efter närmare 7 timmars motvindspaddling tog vi oss in i gästhamnen i Oxelösund. En man sprang ut på bryggan och viftade med armarna. Det var min kusin Anders och hans fru Barbro, som välkomnade oss. Det låg is i hmanen så vi fick vända och gå i land på en annan ramp än den vi först siktade på. Därfter blev det pizza och handla lite förmodenheter tillsammans med Anders och Barbro innan det var dags att ta farväl. Himla trevligt att träffa dem!

Vi fick lite tips längs vägen. Tyvärr var det is vid kanalen mellan Femöre och fastlandet så vi fick paddla runt. Precis ute vid Femörehuvud speglade sig vågorna och det blev gropigt och otäckt. Hela min kropp började darra. Först benen, sedan spred det sig till överkroppen. Jag försökte skärma mig vilket bara ledde till att jag blev stell, vilket är dumt i en kajak. Jag behöver vara följsam med höften för att parera vågorna. Jag fattade att det handlade om gammal rädsla som satt kvar från i förgår, situationen som var borde inte göra mig så här rädd. Jag älskar att paddla, jag tänker inte acceptera att något gör mig onödigt rädd. Jag sa till mig själv "Du får vara rädd, det är helt OK". så småningom blev det en sång och tillslut sjöng jag den högt för mig själv. Mina ben slutade darra, kroppen stillade sig och jag såg varje våg, kunde parera dem, och njöt av färden.

Jag hade paddlat mig genom rädsan.

:

2014-11-15 13:43

:

2014-11-17 09:01

:

2014-11-18 08:46

:

2014-11-20 11:29

:

2016-12-20 04:01

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

140222

Vi har haft en lugn paddeldag och ikväll tältar vi vid Standörren. Det var ljuvligt att se solen skina i mörse, regnet upphörde och ikväll har vi eldat så vi är varma och har torkat handskar och skor.

Dagen har gått åt till många funderingar. Tacksamhet för livet, att vi klarade oss igår, att vi får leva och se allt det vackra här och att vi kommer träffa våra kära igen. Det finns så många som betyder så mycket och jag vill verkligen hem till dem.

Jag har slagits med dåligt samvete. Det var jag som ville ut mest igår, medan Carina var tveksam. Vi riskerade livhanken på oss båda två. Det var totalt onödigt. Det var ett gemensamt beslut att gå ut, och jag ände mig dum i alla fall. Carina har redan förlåtit mig, nu återstår att förlåta mig själv.

Kort blogg idag, batteriet på paddan håller på ta slut.

Inger: Ja, jag hade samma tankar om gårdagens bravad, som du skriver om här. Jag behöver inte upprepa det, utan litar på att upplevelsen gjort dig lite klokare. Lycka till i fortsättning!

2014-02-22 23:08

Evis: Inga kommentarer behövs. Love you baby <3

2014-02-24 09:58

bessfar i Trysil: deeer var du Kristina,ååå så glad jeg ble,nå må jeg låna stora kartboken og følge med,akta deg før faror og lykke til,

2014-02-24 10:05

Birgitta Lindqvist: Ni underbara tokiga flickor. Jag följer er och ibland med viss oro. Men jag vet ju er kapacitet!!!! Paddla på så sover ni gott. Var rädda om er ,kramar Birgitta Lindqvist ;-)

2014-02-24 22:48

:

2014-11-15 19:42

:

2014-11-17 03:42

:

2014-11-20 10:13

:

2014-12-11 09:47

:

2015-02-25 20:20

:

2016-12-20 08:04

:

2016-12-20 08:53

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

Solen skiner och vi lever

140221

Morgonen började med frukost inne på ett dass, det var det mest vindstilla stället. Vi stod och spanade ut över vågorna från båda sidorna av ön innan vi gav oss iväg. Jag kände "Wooooohoooo! Bring it on! Äntligen får vi slåss med vågorna! medan Carina var mer tveksam.

Regnet föll medan vi paddlade längs med Askö, då är det fantastiskt skönt att vara inne i torrdräkten. Vi rundade Askö och tog en jordnötspaus innan motvinden började. Vi fick slå oss fram för att komma mot några små öar. Därefter svängde vi runt en udde och hade hela havet öppet bakom oss.

Vågorna var de största jag paddlat i och från början njöt jag för full hals. Det gick upp och det gick ned och hej och hå vad det gick! Så hörde jag Carina skrika till och strax därefter befann jag mig högst upp på en vågtopp. Kajaken vred sig in mot vägen och jag hann tänka "Shit! Nu åker jag!!" Tack och lov fungerade reflexerna, jag tryckte till med paddeln mot vattenytan, knyckte med höften och fick kajaken i balans igen. Men jösses, vad hjärtat bankade! Det där var nära! Sen kom ytterligare en våg och samma sak hände igen. Nu var det inte roligt längre. Jag spanade mot stranden, vad skulle hända om vi gick i? Det var bara klippor hela vägen. Jag såg skummet yra när de smashade in mot stenen och funderade vad som hände om det var minn kropp. Bara brutna ben hade varit tur.

Vi paddlade mot en ö och strax innan vi nådde den såg jag Carina åka kana över en stor våg, men ävenn den situationen lyckades hon rädda. Vi kom in i lugnare vatten, paddlade upp så långt vi kunde på land och klev ur. Sen blev det ingen high five, inga glädjeryp. Vi bara stod och kramade varandra, länge, länge och var glada över att leva.

:

2014-05-08 20:03

:

2014-11-13 13:09

:

2014-11-17 07:35

:

2014-11-20 14:12

:

2016-12-26 10:26

:

2016-12-26 11:44

:

2016-12-29 02:44

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

Frukost på dass

140220

"Om ni hittar en lada att tälta under och vet att det ska bli skitväder, tälta under den i så fall". Så sa Anders. Igår när vi gick i land såg vi en byggnad högre upp i skogen. Vi gick dit. Det var ett avlång garage, perfekt att tälta under. Bredvid var tjock skog. Prognosen sa blötsnö under natten. Men, tror ni att vi tänkte så långt? "Åh, det blir nog ingen snö. Åh, det är platt och fint för ett tält, mitt här på den öppna platsen. Vi tar den!" så tänkte vi. Och vaknade i ett plaskblött, snödränkt tält. Det var snöfritt under de täta granarna, snustorrt under garaget.

"Typiskt dumt" skulle Anders ha sagt.

Morgonen paddlade vi in till Nynäshamn. Vi mötte några hundägare i hamnen som tyckte vi var halvgalna och hjälpte oss hitta ett café. Där hjälpte den fantastiska Anita oss att fylla på vatten, ladda alla saker, torka lite och så åt vi köttbullsmacka, varm choklad med vispgrädde, chokladboll, chokladcroissant och en kaffe latte. Vi har använt tolv liter vatten på två pers på sex dagar, dvs en liter per person och dag. Jag undrar hur mycket vatten det går åt när jag spoliar toaletten hemma? När vi gick fick vi chokladpåsar av vår frälsare på cafeet.

Vi tog vägen genom Dragets kanal, sedan ut mot havet. Där mötte blåst och så småningom dimma.

Det blåste på på utsidan av Torö. Dyrningar blandade sig med vågor och det blev en liten berg och dalbana med lite kast. Vi pratade om hur långt ut vi skulle behöva vara från klipporna om någon av oss trillar i. Vi behöver hinna få upp varandra innan vi hamnar mot klippsidorna. Det var inte mycket blåst och jag undrar hur det kommer se ut där i morgon, då det ska blåsa tio-tolv m/s från sydost. Det är sämsta tänkbara vind för oss. Blåsten ligger på direkt från havet, vågorna hinner bygga på och vi kommer ha dem snett bakifrån vilket är sämsta riktningen för en kajak. Därför har vi bestämt oss för att inte gå via Landsort och Hävringe, utan i natt tältar vi på Askö, strax utanför Trosa. Därifrån kommer vi gå in mot land och gömma oss bakom öar så gott det går.

På kvällen ringde jag och grattade min systerson som fyller 16 år idag. Det kändes härligt att höra hans röst. Vi satt vid elden, vi börjar bli riktigt bra på det där. Vi grillade våra paddelhandskar så att vi kan börja morgondagen med dem torra. Det känns väldigt lyxigt. Vi får se hur länge de klarar sig. Och om vi kommer ut överhuvudtaget. Vi kanske inte kommer se ett skvatt i snön och blåsten.

Tyvärr har jag fortfarande problem med att lägga upp bilder på min hemsida. Det är något som strular mellan paddan och hemsidan. Titta in på "iskallt uppdrag" på facebook så finns det bilder och filmer där.

Evis: Skönt att veta att ni går bakom öarna - det borde blåsa en hel del idag. Det låter så fantastiskt härligt när ni beskriver hur ni har det. Riktigt mysigt. Jag trodde inte att en kajakpaddling mitt i vintern kunde innebära så mycket mys. MEN det är ju ni som gör detta så bra ihop, ni får det att flyta, ni planerar så allt faller in i er planering. Ni ser alltid det goda och glädjen i detta som ni älskar - ÄVENTYR. Fortsätt ta hand om er. Kram vännen min!!!

2014-02-21 09:36

Kristina: Jo, det blåset massor.... Men, nu ska det blir bättre väder! Kram på dig, kära du! Och du - jag ska aldrig klaga på Ingas hygien mer- hon badar varje dag nu.

2014-02-21 19:47

:

2014-05-07 20:43

:

2014-11-13 13:52

:

2014-11-17 13:34

:

2014-11-20 07:30

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

[> Skicka kommentar](#)

Vi blir bättre och bättre på att elda

Översnöade kajaker

Vi passade på att ta bilder i snön

140219

Morgonen var gudomlig! Vi steg upp tidigt och öarna seglade mitt i det blå. Vi kunde inte se skillnad på himmel och hav, öarna var som svävande hägringar. Det var frost på kajakerna och tältet.

Vi paddlade iväg bland små iskristaller som bildats under natten. Det frasade runt kajakerna. Inga måste ha fått ryggskott under natten, hon var väldigt stel i ryggen.

Vi gled fram i det tysta, stilla, blanka. Ville inte störa friden. När vi nådde Hårsfjärden ringde vi vår kompis Janne som jobbar på Berga. Det stila vädret hade övergått till lätt bläst och vi var kalla. "Kom ut och bjud på kaffe" manade vi honom. Strax därefter kom en svävare mot oss och saktade in. Några män kom ut på däck varav den ena kröp ihop, med något i handen. När vi kom närmare såg vi att det var ett vapen, inte kaffe som vi hoppats på. Det var militären som hade övning. De undrade vart vi var på väg och när vi svarade "Göteborg" blev svaret "Oj, det var en bit, det". Sen önskade de oss stort lycka till, gav oss tips om var vi kunde tälta, och åkte iväg. Himla trevligt besök!

Vi kom in i sundet vid Yxlö och började leta natthärbärge. Isen hade lagt sig tunt, några millimeter bara, och det var roligt - och tungt - att paddla genom den. Vi paddlade tills vi var igenom kanalen. Temperaturen var låg och det borde bli ännu tjockare is under natten. Stränderna stupade brant mot oss och vi undrade om vi skulle hitta någon tältplats innan det blev mörkt. Vi såg ett hus där till och med dörren var igenspikad och där slog vi nattläger. Vi samlade ved i mängder och fick till en riktigt fin brasa så vi kunde torka våra paddelhandskar innan det var dags att knoppa in.

:

2014-11-16 06:59

:

2014-11-17 14:28

:

2014-11-18 12:03

:

2014-11-20 07:01

:

2014-12-10 14:58

:

2016-12-18 11:38

:

2016-12-29 23:57

:

2017-06-06 20:02

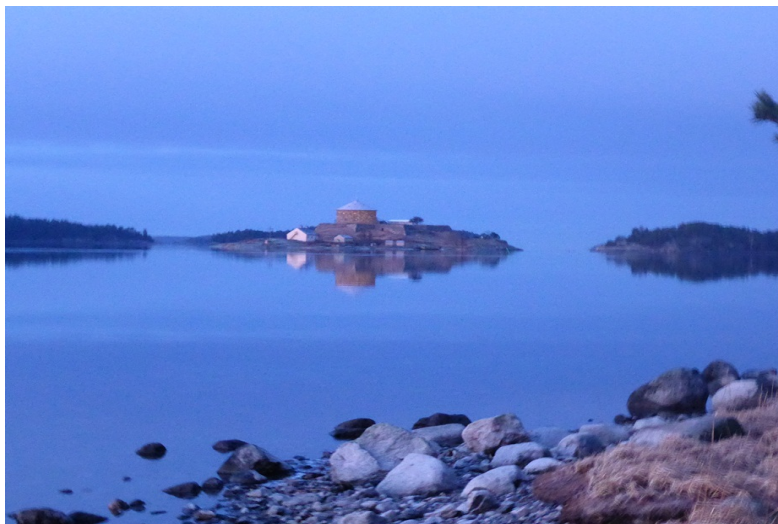
Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

Vår tältplats på Dalarö

Dalarö skans svävar fritt

140218

Vi paddlade iväg, även idag i solsken och det var helt OK vind. Vi åt Carinas hemlagade gulaschgryta till lunch, sittande på en båtbygga till ett privathus. Vi tar oss lite friheter när folk inte är hemma. Ikväll blir det Korvstroganoff med ris. Vi har lagat en massa mat hemma, lagt in i frysen och tagit med. Den maten är tänkt till middag. Till lunch har vi konserver med köttsoffa och gulaschsoppa som vi drygar ut med makaroner och couscous. Tanken med lunchen var att den skulle vara snabb - vi vill kunna paddla så mycket som möjligt i det dagsljus som är - varm, och ge vätska. Jag hade funderat hur vi skulle lyckas tina den frusna maten, eftersom prognosen var minusgrader strax innan vi skulle ge oss av. Tina kräver en del gas, och jag vill inte slösa. Nu är problemet det omvända - all mat har tinat då det är så varmt och vi äter den lagade maten först, så den inte ska bli dålig. Så får vi leva på de konserverade sopporna sen.

Precis efter Dalarö hittade vi en fin holme att slå ner bopålarna på. Det var för tidigt, men jag har tidigare haft svårt att hitta lägerplatser då jag paddlat till Dalarö, så vi tog det säkra för det osäkra. I vår plan så behöver vi snitta cirka två mils paddling per dag. Hittills har vi gjort 330, 22, 26 och 14 kilometer. Det är fascinerande att se att paddelsträckorna blir så korta, bara för att vi har mindre dagsljus. Det känns som vi stiger upp, paddlar en snutt, äter lunch, paddlar en snutt till och sen är det kväll. Eftersom vi kom i land tidigt idag satt vi och tittade på prognos och paddelväg framöver. Nu blåser det snart upp, dessutom sydligt vilket inte är bra när vi ska passera söder om Nynäshamn och över Bråviken. I planeringen, som är optimistisk, har vi hoppats på kunna gå mot Öja och Hävringe, vilket är omöjligt om det blåser 10-12 m/s som prognosen ser ut nu. Jag har en liten klump i magen av oro, vi får se vad detta blir.

Men, nu är det lägerbål och dags för glögg! Det är ingen idé att oroa sig nu, vi får ta hand om det som kommer och njuta för stunden.

Jan-Erik: Men ta då den inre vägen. Vad kan hända. De är mer is. Möjligen, och det vill ni ju ha. Ser bara möjligheter :-)

2014-02-18 18:38

Kristinna: Vi skippar Landsort/Öja och Hävringe, hade blivit för mycket träningsvärk... ;-)

2014-02-19 19:54

:

2014-04-30 21:04

:

2014-11-16 02:16

:

2014-11-18 08:33

:

2014-11-20 12:57

:

2014-12-10 12:23

:

2016-12-25 09:45

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

Vår första riktigt lyckade eld. Jag jublar!

140217

Solen sken. Det glittrade i vattnet så skarpt att vi fick ta fram solglasögonen. Vi har fått solglasögon från X-kross och jag hade tänkt att de skulle vara bra att ha mot småspikisregn som kommer på tvärsen, snöblöta klafsflingor som lägger sig på oss, men att det skulle vara bra att ha mot solglitter - det hade jag inte haft en tanke på! Men nu behövdes de verkligen. Tack X-kross för dem!

Lunch blev strax utanför Stavsnäs, på en sandstrand. Vi badade i solskenet och svettades lite i torrdräkterna. Vi blev till och med sugna på en kall öl!

Paddlingen gick så lätt, jag tänkte "vi är framme vid Björkvik till eftermiddagen. Där finns en restaurang, vi skulle kunna sätta oss där och ladda alla batterier, blogga, ta en öl, kanske tvätta trosorna inne på toaletten, de kanske till och med torkar i solskenet". Och så hade jag en hemlig liten önskan - tältar vi längst ute på Ingarö kanske Fredrik kommer förbi. Han bor ju där.

Det är inte bra att börja förespegla sig själv bilder om hur saker ska bli. Det är lätt att bli besviken om de inte inträffar.

Vi paddlade på, vägen förbi Hölö kändes väldigt lång. Tillslut kom vi fram till Korsholmen där jag tältat förut. "Nu behöver jag hjälp att navigera" sa jag med ett skrat "jag har varit här två gånger förut och paddlat fel bägge gångerna". Vi slog våra kloka huvuden ihop, och navigerade - fel. Jag tyckte vi var rätt, men när kompassen visade NW kändes det konstigt. Och det där lilla sundet, var var det? Vi paddlade på en stund till, men det stämde inte. Vi kollade kartan tillsammans och Carina hittade var vi var. Det var inte bara lite fel, det var mycket fel!

Jag blev arg. Solen höll på gå ned. Det är inte bra att paddla i mörker. Jag ville träffa Fredrik. Jag var arg på mig själv för att jag slarvat. Ilskan växte till paddelkraft som bar framåt. Det var ousägligt vackert när himlen skiftade i ljusblå och ljusrosa nyanser och när den blå timmen slutligen inföll. Vattnet la sig som ett blankt sidentyg och jag förundrades över att det såg ut som på sommaren, kändes som på sommaren, bara det att vattnet var mycket kallare och mörkret föll. Tillslut var vi tillbaka där vi borde ha varit för ett bra tag sen, därefter paddlade vi på i brinnande fart, med stenkoll på kartan, för nu var det svårt att se - både kompass, karta och strandlinjen. Pannlampa och lanternor låg väl nedpackade i packluckorna. När vi nådde Ingarös strandlinje och jag visste att nu var det bara att följa den, då slappnade jag av. Tittade och njöt av allt det vackra. Insåg att jag behövde njuta nu, för det finns inte så många så vackra kvällar, och vi bör inte göra om dumheten att paddla så sent. Så jag njöt. Fotade, insöp. Jag älskar alla färger som blir i skärgården. Det blåa blir så blått, det gröna så intensivt grönt och det grå så varmhärligt grått. Särskilt på kvällen när solen gör allt gyllene. Nu var färgskalan betydligt mörkare och det var enormt vackert det med. Till de första stjärnorna som tändes strandade vi våra kajaker på sanden vid Björnö.

Vi packade upp i kolmörker och gjorde upp en eld. Dels för att se något, dels för värmen och dels för mysighetsgraden. Jag sms:ade Fredrik och det visade sig att han stått och spanat efter oss för några timmar sedan, ungefär då vi skulle varit här om vi inte navigerat fel. Jag blev besviken och nedstämd. Det var så snopet att vara så nära och ändå inte. När jag brände tummen i elden och fick en brännblåsa blev inte saken bättre.

Men men, mat botar det mesta och efter att vi ätit lax med pesto och creme fraiche (uppvärmd i potatismos. Moset var varmt och bränt, laxen kall, så medelvärdet blev rätt bra) så steg humöret. Jag tänkte - vad bra att jag blev så nedstämd och besviken - det betyder att Fredrik är väldigt viktig för mig.

Nu ligger vi i tältet och Carina försöker ladda sin I-phone med Power-trekk, en liten manick som man fyller med vatten, stoppar i en puck och sen laddar med. Det verkar vara något fel på hennes kablar för Power-trekk laddar min Xperia men inte hennes I-phone. I-phone må vara hur användarvänlig den vill men när det kommer till kyla (som hela 5 grader plus) och antennen så är Xperia överlägsen.

Jan-Erik: Visste väl att det bara var tur på Lidingö. :)

2014-02-17 21:50

Kristina: Nu tycker jag du är taskig....

2014-02-18 17:49

Jan-Erik: Näe, måste passa på nu och hoppas du glömt det mesta tills Göteborg :-)

2014-02-18 18:40

:

2014-05-15 19:45

:

2014-05-16 19:04

:

2014-11-15 15:47

:

2014-12-10 12:33

:

2016-12-18 11:54

:

2016-12-19 22:01

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

[> Skicka kommentar](#)

Solskenspaddling

Matlagning i tältet

Magisk kvällspaddling

140216

Efter en lång och god frukost gav vi oss av från Göran och Karin. Det var skönt att vara torr, varm och mätt. Vi rundade paddlade runt Värmdös norra del och gav oss sedan in i sundet mellan Vindö och Värmdö. Lunchen blev vid en arbetsplats där vi kunde sitta under tak mellan två containrar, det skyddade från regnet.

Paddlingen var lugn. på hela dagen såg vi fyra båtar - och en kajak! Det hade jag inte väntat mig! Det var Marcus Söderström som var ute och paddlade en vända, han kände igen oss från sommarens äventyr. En liten egotripp :-). Han gav oss tips om var det var bra att tälta.

Vi paddlade på och kom fram till Kopparmoraviken, i närheten av där vi haft vårakajaker medan vi övat inför det här äventyret. Vi såg en fin och platt plats, problemet var bara att där stod en sommarstuga. Optimistiskt paddlade vi dit, knackade på dörren och när ingen var hemma så tältade vi på baksidan av huset. Sen satt vi på verandan och åt. Det var perfekt att ha ett tak som skyddade både oss och våra saker!

Dagens paddling blev cirka 22 km.

:

2014-11-13 13:56

:

2014-11-17 11:37

:

2014-11-18 08:20

:

2014-11-20 13:43

:

2014-11-25 09:10

:

2016-12-20 06:00

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

Morgonfrost på stranden

Middag på verandan till ett fritidshus

120415

I morse fick vi vår sista sak: Tältet. Det flögs in från Kalmar och kvart i nio var det hos Carina. En riktig just-in-time leverans då vi startade klockan 10.

Det var en pirrig Kristina som tillsammans med Fredrik och Sara begav sig till Stadshusets kaj. Anders, Christine och Mattias var redan där och hade med sig våra kajaker. Vi släpade ut all packning och ett var ett underverk att det mesta av den verkligen rymdes i kajakerna. Tält, skor och sovsäckar fick hamna ovanpå. Ett antal vänner hade kommit för att vinka av oss - tack alla goa, ni värmdel! - och några turistande asiater passade på att beskåda det lite ovanliga skådespelet.

Dubbel-Inga, ett vinkingskepp med två stycken Ingor på, kraschade redan när jag försökte fästa det på däck. Ena Inga trillade av och bröt båggen. Numer får hon ömsint vård hemma hos Fredrik. Vår tyg-Inga ryckte raskt in som reserv.

Dags att åka!

Så fort vi kommit iväg bröt det ut ett väldigt babblande. Vi hade mycket att ta igen, herrejösses, det är två dagar sen vi sågs! Vi rundade Södermalm och stötte på våra första isflak. Lömska, vackra saker i samma färg som vattnet. Vi märkte dem oftast först när vi paddlade på dem. Första målet var Hammarbyslussen. Vi var inte bara enda kajakerna, utan enda farkosterna överhuvudtaget som

slussade. Direkt efter tog vi en fikapaus vid Hammarby Sjöstad.

Målet för dagen var att komma till Skarpö, där vi skulle få bo hos Göran & Karin. Eftersom det var en bit (30 km visade det sig) och vi kommit iväg lite sent så struntade vi i lunchen och paddlade på. Det var lugn paddling fram till vi passerat Lidingö, då vinden tog i och regnet föll.

I diset såg vi Cinderella närma sig. Den gigantiska stålvalen gled ljudlöst över vattnet. Bakom henne kom nästa festpalats, Birka. Carina frågade mig om vi skulle hinna korsa farleden. Jag svarade ett bergsäkert "Jaaaa". Men vad var det för kurs hon tog? Inte alls samma som Cinderella! Birka styrde rak mot oss! Det blev paddla för fulla muggar mot den röda farledsmarkeringen på andra sidan och det var två märkbart darriga kajakister som tillslut såg Birka passera bakom oss med någon minuts marginal. Puh!

Vi samlade ihop oss och fortsatte färden. Nu blåste det rejält och regnet piskade. Vågor piskade fören och dränkte Inga som tappert försökte hålla sig upprätt. Jag märkte att vi drev men det är inte mycket göra mer än paddla på. När det känns som att vi kommer tre centimeter på varje paddeltag så undrade jag - "Vad är det för idioti vi hittat på nu? Var det inte skönt att sitta i soffan?"

Men, jag vet att soffan blir tråkig om jag sitter där jämt. Vi paddlade på och när vi passerade en udde med en brygga fick vi slåss för att inte hamna i betongen. Det var en skön syn att se Vaxholm dyka upp. De raka hamnkanterna gav vågor som studsade oregelbundet. Vi dansade omkring, än på vågtoppar, än i djupa dalar. De som satt inne bakom hotellets stora vindrutor reste sig upp för att se när vi passerade.

Vid kastellet byttes regnet ut mot snöfall. Händerna var blöta, vatten hade trängt in i paddelhandskarna. Vinden piskade. I sundet mellan Rindö och Skarpö var vinden mer återhållsam med sina krafter och tillslut såg vi Göran & Karins röda lilla stuga tindra upplyst, som en hägring, framför oss. Vi paddlade iland på sandstranden och packade upp det vi behövde. Händerna blev omedelbart kalla. Jag tänkte med en liten rysning på de kalla kvällar vi kommer ha framöver.

Inne i huset var det vindstilla. Jag är fascinerad av all vi människor hittat på för att bygga upp en skön miljö för oss själva. Göran undrade om vi ville ta en dusch och jag hade inte ens tänkt tanken. Det var underbart att ställa mig under de varma strålarna. Sen fick vi lakan till sängarna. Vilken ljuvlig känsla! Jag slås ofta att sådan som lakan känns så otroligt lyxigt just för att det inte är normalt. Hade jag varit hemma så hade det inte alls kännas likadant.

Vi fick god mat, hade riktigt trevliga samtal, drack vin och nu är det dags att sova. Det blev en rejäl duvning med vinden och vågorna idag. Hade varit roligt att filma det. Men när vi var mitt ute i de gungande stänken kom vi på att GoPro-kameran låg nedpackad i en packlucka. Nåja, vi lär få till rutinerna med tiden!

:

2014-05-06 20:56

:

2014-11-13 14:09

:

2014-11-20 13:24

:

2015-02-25 17:46

:

2016-12-19 14:39

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

140214

Nu är det snart dags. I morgon bär det iväg. Allt är packat och kvällen ska jag tillbringa med Fredrik och hans barn.

Det har varit så mycket på sista tiden. Foton, intervjuer, grejer som ska skaffas, grejer som inte kommer och ska spåras, material till mässan mm mm. Jag fattar inte vad det är som blir så mycket. Det har varit så massor att göra att jag inte hunnit träna, inte hunnit blogga och dessutom knappt hunnit sova. Det är alltså en rätt sliten liten äventyrare som snart ska ge sig iväg. Det känns skönt att komma iväg. Som tunneln ut till frihet och frid. Snart är vi ute bland isflak och tysta böljor. Jag längtar efter att få vila. Så känns äventyret just nu.

Det blir en annan form av liv. Vi kommer leva ute och varje dag behöver vi bara se till att just den dagen fungerar. Jag hoppas jag får uppleva samma frid och ro i huvudet som jag hade i somras, när livet bara bestod av att äta, springa och hitta någonstans tryggt att sova. Och så blogga förstås, dels för att våra nära & kära får veta att vi lever, dels för vår egen skull (kul att minnas resan i detalj) och dels för att dela med oss till den som vill läsa.

Jag har ingen aning om hur den här resan kommer bli. Kommer vi fram som två utmattade benrangel? Eller är vi feta och friska efter en alldeles för lätt belastning? Kommer vi ryka ihop om något? Eller är det för kort tid för att vi ska hinna slita ordentligt på varandra?

Det här äventyret känns kort. Det beror på att jag relaterar till de 3,5 måndader vi var borta i somras. Nu är det bara fem veckor. Det är häftigt att se hur min uppfattning om saker ändras beroende på vad jag gjort. Idag ser jag en löpsträcka på 15 kilometer som en plutt. För 10 år sedan hade det varit pers.

Det som är mest annorlunda den här gången är att jag ger mig av, och hemma finns min karl - det känns så himla konstigt att säga "pojkvän" om en man som är 44 år, därför säger jag karl - som blir ensam i fem veckor. Det händer mycket i hans liv och min förmåga att vara med i det är begränsad.

I somras hade Carina & jag målbilden att vi skulle paddla in tillsammans till Stockholms Stadshus. Det var en bild vi båda kunde se framför oss, det var den som drog oss fram, som en stark magnet, de dagar det var jobbigt. Det var för att nå den, som vi kämpade.

För "Göta Kanal - Iskallt Uppdrag" kommer vi att gå i mål vid Svenska Mässan, strax innan öppnandet av Nordic Outdoor. Jag har ingen aning om hur det ser ut där. Jag kan inte bygga upp en målbild av hur det kommer se ut och kännas när vi går i land. Men jag vet hur det känns att kyssa Fredrik, hålla om honom, andas in hans doft och höra hans röst. Det är den bästa målbild jag haft.

140205

Iskallt uppdrag.... ja man kan ju undra... Temperaturen ligger kring nollan och ibland strax över. All is vi hade väntat oss verkar smälta bort. Visst finns det is i vikar och på vatten kvar, men så långt fram jag kan se i prognosen så kommer den att smälta.

Det känns lite tråkigt.

Jag är lite ambivalent inför min reaktion. Mindre is betyder lättare paddling och enklare att

ta oss fram till målet. En ökad säkerhet för att trygga vår överlevnad. Samtidigt - ett äventyr ska väl inte vara för lätt??? Nu är det kanske min okunskap som talar, en dryg vecka över havet i nollgradigt väder kanske också blir tufft. Kommer vi vara dyblöta hela tiden och därför frysa än mer? Jag tror inte skogen och tältplatserna har torkat bara för att snön och isen smälter.

Hur det blir får vi se när vi kommer iväg. I alla äventyr finns ett moment av ovisshet. Visste jag hur allt skulle gå så vore det inget äventyr. Det är både tjusningen och rädslan med det hela. Jag kan inte planera för allt, bara förbereda mig för vad jag tror ska hända. Vad som händer, det får vi se.

Det är som livet självt. Vi vet alla att vi ska dö, men väldigt få vet hur och när. Tills dess - Gör det bästa utav det!

Jan-Erik: Det kommer att upplevas kallare och bli faktiskt större problem om tempen är runt noll istället för -5. Nu drar jag ner till stranden och skickar i lite mer is så det blir någon ordning på äventyret ;)

2014-02-05 19:08

Christer: Det kommer att bli fantastiskt spännande att följa era strapatser.

2014-02-14 17:04

Annika: Åh vad härligt! God tur!

2014-02-15 11:53

:

2014-04-08 20:07

:

2014-11-13 14:07

:

2014-11-18 05:04

:

2014-11-20 06:52

:

2016-12-19 16:54

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

140204

Hur många kartor går det åt för att ta sig från Stockholm till Göteborg? Svaret är - 14. I alla fall för oss. Nu är jag en mästare på att springa vilse och Carina en mästare på att använda navigator och det brukar komplettera varandra, men navigatören funkar inte ute på vatten. Därför blir det pappersvariant. Och pappret behöver inte batteri.

Livet har snurrat på otroligt fort den senaste tiden. Det är alltid

10 000 små saker att fixa - och några lite större - och hur mycket jag än gör finns det alltid en massa saker kvar att göra. Jag längtar efter det ögonblicket då jag känner - "nu kan jag inte göra mer, nu blir det så bra som det kan vara under de förutsättningar som är, och det räcker". Jag vet att den känslan kommer inträffa snart, det är bara en och en halv vecka kvar tills vi åker. Och efter det, då är det bara ta oss fram som gäller. Det ska bli så skönt. Jag gillar när livet har ett enda stort fokus. Det är så enkelt då. Ha en bikupa i huvudet av småsaker som ska fixas, det njuter jag inte av.

Vad är det då som är så mycket? Vi ska ordna allt till **Nordic Outdoor** - vi kommer ha enn bås där som ska fyllas med säljbroschyrer, roll-ups, rullande presentationer och så ska vi hålla föredrag lördag & söndag kl 15:15-15:45. Ikväll ska vi förbereda föredraget och sen ska det övas in. Vi ska se till att allt material kommer ned till mässan, fastän vi är ute och paddlar.

Vi jobbar fortfarande med att få in fler sponsorer och väntar nervöst på leveranser från Hiko av Torrdräkter - **Kajaktiv** har ordnat dessa åt oss och så ska vi få varma - och vattentålga! - kläder från **Primaloft**. Imorgon ska vi träffa Mandel för att få underkläder från **Anita** och laddare från **Powertrekk**. Den behöver testas och så lagar vi mat att ha med oss på färden, tränar, ordnar foldrar för bilder så att sponsorer och tidningar kan ha tillgång till dem under resan, och så vidare. Sen är det säkert hundra saker till jag glömt.

Jag kommer på mig mitt i allt det här med att vara - gnällig. Jag tycker det är stressigt och jobbigt att få ihop alltihop. När jag väl insåg det nöp jag mig själv i armen och sa - "Kom igen, Kristina. Det är ett lyxliv du lever. Du får ett äventyr gratis. Det är bara luta dig tillbaka, må gott och njuta utav det".

Så nu påminner jag mig om det. Livet är inte till för att rusa så snabbt igenom att jag missar att det pågår. Livet är nu. Livet är dyrbart.

Nu ska jag ta två djupa andetag och bara existera i allt underbart som finns. För jag har det bäst i världen :-)

Jan-Erik: Kram på dig och jag tror dom närmast dig kan stå ut med lite gnällighet de här sista dagarna. Sedan får ju Carina ta hela den smällen ;-)

2014-02-04 23:06

Maria: Du glömde nämna att du jobbar heltid samtidigt!! Gnäll på du, jag kommer bort till ditt bord och ger dig en extra kra,

2014-02-10 15:47

Kristina: Carina är van, hon vet hur hon ska hantera mig! Bara stoppa i mig mat... Det är sant Maria, det glömde jag mitt i allt det hela. Tack för kramen :-)

2014-02-14 11:51

:

2014-04-05 01:09

:

2014-05-06 19:50

:

2014-11-13 14:10

:

2014-12-11 04:31

:

2016-12-23 01:56

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

Femtio nyanser av is 140202

Isflak som ligger hoptryckta i vikar. Vi balanserar på dem och mellan dem när vi försöker ta oss fram, ömsom paddlande, ömsom genom att trycka mot flaken. Andra isbitar ser ut som manetstim som flockar sig i stora hopar. Vi paddlar genom issörja som är tjockt seg men går att ta sig fram genom. En slush-liknande is beskrev Anders träffsäkert som "en gigantisk frozen Margaritha". I helgen har vi fått prova en hel del vad gäller is. Och regn.

Morgonen började med regn som strilade ned och gjorde allt blött. Medan vi åt frukost såg jag hur min livräddande, varma dunjacka förvandlades till något solkigt, tovtigt, som visserligen ännu värmden men som inte skulle fungera alls om regnet fortsatte. Turligt nog övergick regnet till snöfall. Stora, fluffiga tussar föll från himlen. De samlades i vattnet, bildade tunt hoptovade mattor av bomull som veckade sig. Det såg ut som jag skulle kunna rulla upp det runt paddeln men det finfordelades lätt när jag stoppade ned paddelbladet. I det stilla vattnet bildades det knappt vågor när vi passerade. Vi gled fram, tyst och stilla, över vattnet som var stiltfullt,

segblankt, stilla.

Jag tycker det är så otroligt att denna vackra skärgård råkar finnas just där jag bor. Jag känner mig lyckligast lottad på jorden. Den bara finns där, året om, och vi är välkomna. Inte många fler än vi fyra var på vattnet den här dagen, desto större njutning. Jag gillar tystnaden och stillheten.

Anders Mohlin visade ett gyllene knep när han sjösatte kajaken. Han ställde sig grensle över den, sen sköt han ut den på isen, mellan benen. På så sätt kunde han alltid sätta sig på kajaken, om isen skulle ge vika.

Vi paddlade över stilla, segblankt vatten. Ett svanpar dånade iväg och vi hörde fladdret av mindre fåglar som lyfte när vi kom.

Tillbaka i Kopparmora packade vi in allt i bilarna. Nu är det dags att tvätta allt, kolla att allt är helt, laga det som behövs lagas, och så börjar packningen. Just nu ser mitt vardagsrumsgolv ut som jag bedriver en mindre kajakbutik. Så får det vara tills vi åker. Det är många saker att komma ihåg. Som extra linser till exempel. Vi fyllde hela torkrummet med det plaskblöta tältet, sovsäckar, liggunderlag med mera. Jag rös vid tanken på att packa upp det där blöta

på en snöig tältplats och sen behöva sova i eländet. Undra om jag lyckas sova då? Hur länge dröjer det innan jag är superirriterad? Och om vi inte kommer in lär det aldrig torka, bara frysa...

Men, det är ingen idé att oroa sig för sånt. Det blir som det blir och skulle vi bli dyblöta får vi hitta en lösning på det. Hitta lösningar brukar Carina och jag vara bra på. Vi får leva i förtröstan om att vi gör det den här gången också.

Och det vidunderliga, vackra, glupande havet, det ligger därute och väntar på oss. Vacker, vänligt och även förrädiskt. Jag hoppas du är snäll med oss när vi kommer. Vi ska behandla dig varligt och med vördnad.

:
2014-03-29 00:27

:
2014-04-24 13:37

:
2014-04-26 01:09

:
2014-05-04 22:16

:
2014-05-13 03:02

:
2014-05-15 14:09

:
2014-11-18 02:39

:
2014-11-26 17:01

:
2014-12-10 12:36

:
2016-12-23 04:29

Ditt namn...

Skriv en kommentar...

> Skicka kommentar

Lördagsmys! 140201

Lördag morgon drog Anders Lundh, Anders Modigh, Carina och jag ut på isen vid Kopparmora. Det var lätt regn och nollgradigt. Isen var vit av snö. Vi kunde inte se ett dugg hur den såg ut. Som draghästar spände vi oss själva

framför kajakerna, kramsnön gjorde att de var lite svårstartade. Anders borstade bort snön med skon och hackade med ispik för att se om isen skulle bära. Vi hade hoppats på att bara behöva runda udden innan vi skulle kunna sjösätta, men tj fick vi! Det var snö och is så långt vi kunde se. Vattnet trängde upp ur hålen Anders gjorde och vi vågade inte fortsätta utåt, där isen borde vara tunnare. Sätta sig i kajakerna och staka oss fram var inte heller ett alternativ, sträckan var för lång. Det kändes lite marit. Hur sjutton skulle vi nu ta oss fram? Vi diskuterade om vi skulle packa ur kajakerna och köra iväg och sjösätta dem någonannanstans.

Men, vad gör vi om det blir så här när vi ger oss av mot Göteborg?

Vi bestämde oss för att köra på. Vi måste kunna lösa sådana här situationer. Vi kikade på kartan och såg att om vi drog kajakerna en kilometer över land, så borde vi hitta öppet vatten. Sagt och gjort, vi knallade rakt över till andra sidan och tog oss upp på land. En förvånad bilförare fick se fyra personer komma släpande på varsin kajak, mitt i skogen, den sista januari. Precis i en vägkorsning mötte vi en traktor - som sandade vägen... Vi hoppade upp i snökarmen och drog kajakerna där istället.

Med kajak blir vägen sällan guppig!

Vi jublade när vi nådde öppet vatten på andra sidan, men hur sjutton skulle vi ta oss i? Anders såg inga problem

utan drog glatt upp kajakerna på en berghäll. Sen blev det rutschkana plask ner i vattnet! Och sen, kunde vi äntligen paddla!

Det kändes väldigt enkelt att paddla den här gången motför förra. Det var varmare, det var bara mild vind och vi hade torrdräkter. Det känns som att det blir så lite packning när vi har torrdräkter, vi har bara ett underställ under. Nu har vi även paddelhandskar, paddelskor och en perfekt liten gumminäsa som håller oss både torra och varma! Maten är helt annorlunda också - jag hade stått i butiken och funderat om jag skulle köpa philadelphiaost som vanligt, smör blir dåligt av värmen. Så kom jag på - vi är ett portabelt kylskåp! Himla praktiskt! Vi kan ha med oss färdiglagade grytor, köttfärs, korv - det riskerar inte att bli dåligt.

Vi hittade en vik full med isflak och självklart testade vi att paddla där. Det var svettigt att ta spjörn mot flaken och försöka trycka undan dem, samtidigt som kajakfören satt som en strandad val på ett annat flak. Vi paddlade också genom issörja, kändes som att paddla genom gröt ungefär. Och så hittade vi ett litet sund som var fruset. Där paddlade vi upp på isen och använde sen skidstavarna för att staka oss fram. Känns som att det inte kommer bli några långa sträckor vi tar oss på det sättet. I alla fall inte på kramsnö. Det var både tungt och svårt att styra om jag kommit på fel kurs.

Kvällen bjöd på brasmys med torkning och grillning av vantar, paddelhandskar och skor. Till middag hade alla med sig tortellini och jag tyckte jag hade lyxat till det som hade en burk parmesanflagor med. Men det var inte alls i nivå med Anders och Anders... Först blev det landstigningsknäpp med ölkorv och därefter Irish Coffe med kolaknäckig dessert! Jösses! Jag började fundera om vi ska göra det här till en gourmetresa, vi har som sagt hela kylskåpet med oss, frysboxen också emellanåt, och vi kommer ha gott om tid på kvällen eftersom det blir mörkt tidigt... hm, tål att tänkas på!

Fredagsmys! 140131

Tja, vad kan man göra en fredag annat än att åka ut i snöfallet till Kopparmora båthamn, möta Anders som kommer fullastad med värmepistol, elkablar och såg och sen - mysa?

Vi klistrade några av våra kära sponsorerers loggor på kajakerna - Bond kör ju med mycket produktplacering - och så mättade vi skidstavarna. Hur långa ska de egentligen vara om jag

sitter i kajaken och ska staka mig fram över isen med dem? Mina blev en decimeter längre än Carinas fastän det bara skiljer 2-3 centimeter i längd på oss. Får kolla in våra armlängder någon dag.

I morgon bär det av på sista testpaddlingen! Ingen Sven den här gången, bara ett ymnigt snöfall.

Nu har vårt äventyr fått ett namn! Det blev en mix av två filmer - Göta Kanal och James Bond, "Iskallt uppdrag". "My name is Bond. James Bond", får jag hädanefters säga. Och Carina är bondbrud, med license to kill. Hoppas hon inte skjuter mig bara.

Jag gillar även den här delen av ett äventyr. Komma på ett namn som passar (tack Håkan Zehler för "Göta Kanal - och en kombination (Håkan föreslog "kanotistens revansch" och Fredrik Lindblad för "Iskallt uppdrag" och mig själv för sammansättningen av de två), sen spåna roliga idéer och så förverkligandet utav dem. Tack Anders Lundh för lånet av smoking och tack både Anders och Daniel Gual för en tokrolig fotodag ute i Kopparmora där vi hackade tänder så att isen skallrade mellan skrattsalvorna. Daniel får marknadsföring av sin fotografiverksamhet, vi får fina bilder, och allt blir så himla bra! Alla situationer är win-win och dessutom har vi kul!

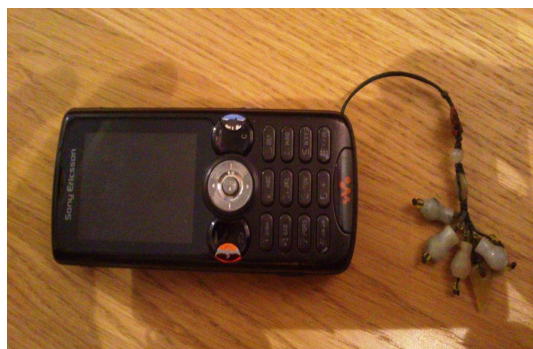

Fotograf: Daniel Gual (klicka på bilden för att komma till fler bilder)

Så här är det hela tiden. Livet fylls av kreativitet, aktivitet och att skapa lösningar som ger något till alla. **Nordic Outdoor** får marknadsföring, vi får ett äventyr, vi får lära oss en massa (inte minst att skapa en mässmonster, säljmaterial, mm som kanske inte är de första tankarna som dyker upp när man tänker "Äventyr"), de som sponsrar oss får marknadsföring, vi får grejer, och allt blir bra. Vi får jobba på en del, dagarna är minsta sagt fulla nu. Men - jag citerar den okända som sa

- Life is not a journey to the grave with the intention of arriving safely in a pretty and well-preserved body, but rather to skid in broadside, thoroughly used up, totally worn out, and loudly proclaiming, "WOW! What a ride!"

På söndag kl 05:40 hör du oss på P3:s "Vaken". Om våra telefoner fungerar, vill säga. Då är vi ute på vår sista testpaddling innan det bär av!

Det var bättre förr....

Det fanns en tid då det kunde gå dagar mellan det jag laddade min mobil. En sån här mobil, som den på bilden. Jag kunde både lyssna på musik, ringa, skicka MMS och surfa på den här. Visst är min smartphone mycket enklare och bekvämare att använda. Det finns bara ett problem - om jag använder den så laddar den ur på en dag. Det är inte så mycket att lita på om Carina och jag ligger och plaskar i spa't. Då vill jag kunna ringa sjöräddningen eller 112. Mobilen på bilden har just legat

och laddat ur på mitt skrivbord. Det tog tolv dagar. 12!!! Just nu ligger den ute på balkongen och gör samma sak. Jag vill se hur länge den klarar sig då.

Vi ska blogga längs resan och en I-pad lever i och för sig länge när den är uppladdad, men hur klarar den kyla? I-phone brukar lägga av när temperaturen går under nollan. Dessutom kräver en I-pad enormt mycket ström för att laddas. Solcellsladdaren vi hade i somras klarade inte att ladda I-pad:en, däremot gick det på ett kick att ladda våra telefoner (ända tills jag tappade bort adaptern som passade till min Xperia). På vårt nya äventyr kan vi inte lita på solen. MEN! Det verkar som vi ska

testa en riktigt cool ny grej - **en svensk uppfinning som heter Powertrekk!** Med den laddar man med hjälp av vatten! Och det är något vi kommer ha gott av!

Om den klarar att ladda en padda återstår att se - och även hur den fungerar i kyla. Det ska bli kul att se vad det här svenska underverket kan göra!

► Det Nya Äventyret (har inget namn än. Förslag är välkomna!)

140121

Hur är det att paddla i en farled? Ingen som vet, ingen som vet... Och vi kommer inte hinna pröva.

Det finns en sak vi förmodligen inte kommer kunna öva på innan det bär av - paddla i en farled. Min tankebild om en farled var att det skulle finnas en massa issörja i den,

ungefär som en storkornig slush. Det borde funka att paddla i, om än det blir tungt, tänkte jag. Men erfarna folk jag pratade med sa att näpp! Där är ingen sörja, istället är det stora isflak som flyter omkring. Om det är kallt fryser det dessutom rätt snabbt mellan dem.

I morse sprang jag till jobbet, passerade över Årstabron. Nedanför glimmade isflaken i rännan. Visst växte tanken - hur är det att paddla där? Och är det verkligen vatten mellan flaken eller är där tunn is? Vad händer om det fryser framför och fryser bakom, och jag tillslut

Kontakt

kristina.palten@gmail.com
Eller ring:
0730-244 969

Följ mig på

 Facebook
 Twitter